ІНДЕКС 74283

2 '98

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Як кохалися наші предки

Повість – реставрація

Онан

Поема В.Поліщука

Пригоди неловеласа

Дорожні химери

Чотири зізнання Костя Гнатенка

Еротична казка

Ночівля

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

КАЗКА

Тато з мамою подалися в сусіднє село на хрестини. Боря мав залишатися вдома сам. Хрестини могли затягтися днів на два-три. Кум з кумою були багатенькі — мали невеличку ферму, пасіку. А Борі вдома доглядати худобу, птицю. Йому виповнювався п'ятнадцятий рік. Хоча вже задивлявся на дівчат, та домашньої роботи не цурався, але мати вирішила для певності запросити Борину дядину Олену, чоловік якої уже півроку служив у війську. Вона була привітна і струнка, як десятикласниця, кругловида, голубоока, брови не щипані, густі, виразні. Гляне вона на Борю, ледь підніме брову, усміхнеться — і не хочеться вже хлопчині дивитися на своїх однокласниць. На дядину позиркував, але соромився її, як хлоп'я, і навіть того, що в нього над верхньою губою посіявся пушок.

Надвечір дядина сама впоралась по господарству, розтопила під плитою і, ліплячи вареники, зронила:

— Твої татко й мама на хрестинах гуляють, а ми з тобою, Борю, теж смачно повечеряємо.

Хлопчина помовчав, але задоволено усміхнувся.

— Я зварю смачніше, ніж твоя мама.

— Як?

— Так, як умію для свого гарненького небожатка.

Боря дивився, як за вікнами наставала ніч і як вправно дядина виліплювала маленькі, наче дитячі, вареннички, як над її руками здригалися пружні груди.

— Гарно? — питала дядина.

Боря розумів, що вона питає, чи гарно вона ліпить, але більше дивився на груди, що крізь проріз випирали назовні, і не відповів. Дядина простежила за його поглядом і так потяглася, що повищали її перса і залоскотались самі від себе, а Боря знову милувався зорями, що мерехтіли за шибками.

Вареннички були дуже смачні, шкварочки хрускотіли в роті.

— Повечеряєм та й полягаємо спати, — лагідно сказала дядина і наче затнулась на слові, а потім, солодшим голосом: — Хто ж тобі, хлопчику, щовечора перед сном казочку розказує?

— Колись мама, а тепер ніхто, бо я вже великий.

— Як це такому гарному моєму небожаткові та цікавої казочки перед сном не розказати? Без казки вві сні літати не будеш. От і ляжеш біля мене.

— Біля вас? Чому?

— Бо казку треба розказувати тихенько, тоді вона цікавіша, таємничіша... Гаразд?

— Та я ж хлопець, — сором'язливо сказав Боря.

— А я дівчина, — засміялася дядина, здибилась навшпиньки, вимкнула світло, вхопила Борю на оберемок і разом з ним упала на ліжко.

— Я піду на свою канапку!.. — трішки опирався хлопчина.

— Така темрява, що заблудишся, а тут я тебе роздягну... — І миттю стягла з нього штанці та трусики.

— Нащо? — спитав обережно, бо вже відчув усім собою її гаряче тіло, і в нього над стегнами було нетихо.

Дядина погладила хлопця по животі і наче спіткнулась об здиблений кілок.

— От і казочка. Ти, Борю, вже не хлопчик.

— А хто ж я?

— Птах, орлик, орел. Ось тут у тебе зараз виростуть крила, — другою рукою погладила його під лопатками. — Ось так!

Лежачи горілиць, підняла його над собою і поклала так влучно, що живий кілок прийшовся саме куди слід, і зразу ж обома руками притиснула його до себе, шепочучи:

— Лети, лети, орлику!.. Отак, отак! У казці треба літати вгору-вниз, вгору-вниз.

Глибоко дихала, вдоволено стогнала і не скоро спитала:

— Добре тобі літалось, орлику мій?

— Якось добре. Ніколи ще такого не снилося...

— Тільки нікому цього сну не розказуй.

— Хіба ж я маленький? Не бійтеся, дядино.

— А може, я не дядина — дівчинка? Це ж казка.

— Гарна була казка, — прошепотів Боря.

— А мені бубликів в'язка, — поцілувала хлопця дядина.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2 (37) 1998

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ, №848 від 22.07.94).

Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Начальник відділу реалізації
ВАЛЕНТИНА КОРЕЙБА.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

Фото:
1-а стор. обкладинки — Валерій Білогуров;
постер — Валерій Сікорський;
4-а стор. обкладинки — Олена Мартинюк;

Підписано до друку 08.05.98

Тираж — 16000 примірників.

Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".

Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій,
набір, верстка комп'ютерного центру
фірми "Деркул".

Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство
«Такі справи».

Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Фотографії, вміщені в журналі,
не є прямими ілюстраціями до текстів.

Індекс 74283.

Михайло МОЛЯВКО

СВІТ НЕЗАБУТНІХ ПРЕДКІВ

ПОВІСТЬ ПРО ТЕ, ЯК ЖИЛИ Й КОХАЛИ В ПРАДАВНІЙ УКРАЇНІ*

Майже у другому кінці села стояла міцна хата Веда, толокою збудована для нього — отамана Війська гирлового, яке берегло від зайд спокій рідної землі, — і побачив Корній заквітчану кохану, що йшла йому назустріч, і сама сяючи, мов осіння квітка. Поцілував її удавано спокійно, хоча з першого погляду охопила його жага. Пройшов двором, поправив реманент під стріхою, зібрав під навіс розкидані палиці, а тоді зняв сорочку і відчув Осичин погляд на тому місці, куди вона вперше його поцілувала; змив з кухля лице, груди та ноги, щоб чистим увійти до хати, а в хаті вмить згріб Осику своїми ручиськами, і знову Осика цілувала його, знімаючи одяг, щоб ніжно гладити його рамена і живіт, і корінь роду його, а він те саме робив з нею, милуючись її красою і вкладаючи її на ліжко, щоб сьогодні вдруге, уже як треба, міцно ввійти усім своїм тілом у її ніжну колиску — без поспіху, не відступаючи назад, відчуваючи усім стовбуром свого тіла гарячий жар лона. Губи його шукали ніжну вологу на її обличчі, обмацували її очі і вуха, шукали те, що дароване самим Родом, аби єднати радість і ніжність, і довго не знаходили, бо вже забули, що мали враз знайти, та за пізнанням природи і світу, за веселими юнацькими іграми і змаганнями майже забули, бо то було у сонячні дні дитинства, а тепер прийшла зрілість і кохання, щоб знову віднайти і відродити все те.

Лише коли пругке тіло її вигнулось від жаги увібрати в себе усе його тіло, рот його знайшов те, що шукав, — те джерело, яке поїло його п'ять років, від першої хвилини народження на світ, коли немовлям з заплющеними очима, крутячи головою і розтуляючи рота, шукав він своїми губами і, як колись уперше у житті, тепер знову знайшов, — те вічне джерело життя і щастя. Враз ухопив він губами той насичений соком життя горбок, як колись, заковтнув його так, що аж храпом горла відчув дрижання округлого пуп'янка, і від тих ковтків його її тіло стислося, за кожним ковтком даруючи йому щастя. Уперше в житті і вона відчула те щастя, яке болючими ковтками може дарувати жінці годування дитини, бо її міцний, могутній козак Вед, з яким прожила вона аж дев'ять щасливих років, у сотнях єднань, що після них обоє ходили удень, сяючи щастям, не знайшов того таємного скарбу, якого вже з другого разу знайшов розкритий рот і губи Корнія.

Майже з десятка ковтків Осика відчула, що він витягнув з неї увесь мед кохання, і тоді вона ніжно стисла долонями його щоки і пересунула його розтуленого рота до другої груді, і знову відчула солодкий біль його ковтків, що змушували її здригатись усім тілом і за кожним ковтком міцно стискати його корінь, даруючи і йому безмежне щастя святого єднання.

Її перса вже стали стомлюватись, і тоді він уповільнив свої ковтки і, напружившись, мов звір перед стрибком, увійшов у неї весь, вивергнувши в її лоно гарячий струмінь, від якого і вона, з'єднавшись з ним, ураз відчула те єдине, дароване оріям від Рода, — святе зачаття. Потім відчула ще один гарячий струмінь влитого у її лоно святого зерня. Корній обм'як, бо вже не мав сили, і вона сама обережно звільнила його і поклала поруч, як дитину, що вже наїлась і заснула міцним сном. Вона ще цілувала йому лице, і груди, і пупка, а він спав, стиха сміючись уві сні. А жінка вже знала, що до неї прийшло святе зачаття, якого вона марно чекала з Ведом усі дев'ять років подружнього життя.

Серед глупої ночі заспівав півень, і вони прокинулись разом. Осика пошепки спитала:

— Чого не спиш?

— Їсти хочу, є хоч хліб?

— Чудний ти, я ж наготувала і накрила цілий стіл, а ти як вогонь удерся, так що я і слова не встигла мовити. Вста-

*Закінчення. Початок — «Лель» № 1, 1998

ПОХОДЕНЬКИ БАЛАМУТА

Розповів та намалював ЮР ЛОГВИН

Давно колись в одному селі жив-був панський коняр Омелько.

Ішла вдова на панські луки, і закортіло їй розважитись.

вай, нагодую!

Вона знайшла кресало, та Корній забрав його у неї.

— Вогонь — то не жіноче діло!

Він швидко викресав вогню і, запаливши лойову площицю на столі, пошукав штани.

— Не шукай, я їх випрала, вони сохнуть.

Він сів за стіл у чім мати народила.

— Ось я тобі припасла доброго вина!

— Ні, не буду, я прийшов до тебе зробити сина і, поки не зроблю, вина не питиму.

— А ти вже зробив! — відповіла вона.

— Так швидко не буває, батько казали: три місяці треба працювати, як на ниві, доки зазеленіє.

Стіл був повен, та, з'ївши лише шмат м'яса з хлібом, Корній запив їжу молоком і сказав по-хазяйськи:

— Я не наїдатися прийшов до тебе!

А вона вже зрозуміла, бо він встав з-за столу знов у повній силі і, втерши губи, підійшов до неї.

— Покажи, де видно, що зачала?

— Ось! — Вона показала на свій пупок.

Стягнув з неї сорочку, підняв жінку, наче хлібину з печі, і поклав на ліжко; поцілував тричі її пупок і знову вхопив ротом її цицьку, як колись материну, що її ссав, уже соромлячись людей, аж п'ять років.І знову — тепер уже зовсім спокійно і вправно — увійшов своїм коренем у лоно її, а згодом, повалившись набік, став хропти, лише час від часу підштовхуючи її уві сні. І знову проспівав півень, і знову Корній прокинувся і мерщій узявся надолужувати втрачений час, щоб, хекнувши у кінці, повалитися поруч неї уже зовсім знесиленим...

...Перед очима заскакали зірочки над зеленим килимом спорищу, і двоє малюків, хлопчик і дівчинка, підбігши до нього, разом закричали: «Доброго здоров'я, дядьку Корнію!» — «Доброго здоров'я! — відповів він, обіймаючи обох зразу. — Тільки ж я не дядько, а татко ваш». А вони засміялись і, неначе два метелики, не побігли — полетіли над квітучим лугом, а він побіг за ними і раптом сам злетів і побачив унизу і Ведову хату, і ставок, і осокори, що віддалялися, немов падали вниз, і сміявся весело, як і малі, і, доганяючи їх, кричав: «Почекайте! Ви ж діти мої!» А вони відповідали йому весело: «Ні, ти священик наш, а батько наш — Вед». — «Та його ж вороги зарубали вже рік тому». — «Його зарубали, а ми живі! Живі! Живі! Ми з роду його, і тепер уже вічно житиме і сам батько Вед у роду нашому орійському!»

Корній дивувався, як він, дорослий, не може наздогнати їх, ще зовсім малих; було весело і жарко від сонця, яке світило йому в очі аж понад хмарами, що неначе під снігом уже сховали від очей землю, а діти десь вище мерехтіли зірочками. «Дядьку Корнію! — проспівали вони йому аж від зір. — Подаруйте нам братиків і сестричок від Лелесі і Корини, від Надії і Модрини, від усіх своїх жінок приведіть нам на танок!»— «Та вони ж там унизу!» — «То повертайтесь, дядьку Корнію!..»

Він розкинув крила лелекою і полинув униз, і радість знов охопила його, коли сонце засяяло йому у вічі з рідного вікна.

— Корнію, вставай! Сонце вже зійшло! — казала до нього Осика, а він дивився на сонце у вікні, мов очманілий, бо ж розумів, що то був сон, але ще не вірив, що усе те не сталося з ним наяву.

— Сміявся ти дуже весело. Молодий, то ще ростеш і літаєш уві сні. Сідай їж, бо час до праці.

Швидко попоїв, надяг прокатані вже штани та чисту сорочку, поцілував Осику і, пообіцявши в обід прийти допомогти по господарству, пішов на батьків лан, де мав нині орати. Ішов упевнено, і знов усі вітали його, як тоді, наче знаючи вже те, про що він і не здогадувався, і він теж радо бажав їм доброго здоров'я, уже як дядько Гордій, ляскаючи по плечі менших і міцно потискаючи руку можам.

Підійшла та й каже: «Мої гриби, а твої лини!» Омелько завагався — потім згодився.

Їсть Омелько, смакує! А вдова все свою пазуху підставляє під очі хлопцеві.

Нарешті не витримала вдова. Омелько був зніяковів, та швидко отямився.

Вдова похвалилася сусідці Марії, що Омелько має до любощів хист. Марія вирішила сама переконатись, чи правду говорить вдова.

Батько вже орав ниву і, глянувши на нього, лише сказав:

— Сину! Не загонюй ні коня, ні вола, ні себе, козака, — і, не зупиняючись, віддав йому чапиги. І звично побігла під ногами рілля, а до обіду всю працю здолав.

— Батьку, піду додому, треба Осиці допомогти.

— Іди, тільки то не твій дім, то поле твоєї звитяги. Воюй з розумом, а не лягай на ньому кістьми!

Ішов назад стомлений, лише піднімаючи на привітання стиснутого кулака. Прийшов до Осики і, перекусивши, встав, щоб узятися до роботи. Та Осика сказала:

— Стривай, батьки веліли спати годину, я за тебе перед ними в боргу.

Зайшов у хату і вже по-хазяйськи поклав Осику, кинув свого кореня у колиску її, притулився й, ухопивши долонею перса її, сказав:

— Працюй сама, я сплю! — І лише через годину прокинувся, вершачи святе діло своїм вогняним вихором, за що Осика знов обсипала усього його поцілунками...

Як швидко став летіти час! Усього рік тому день був безмежно довгим — у нього було і ходіння з хлопцями у нічне, і збирання ягід, і праця з батьком на ниві, а тепер, лише прокинувся і зробив що треба по господарству, а по обіді лише раз встиг обійняти гарячий жіночий стан, — і вже праця насуває вечір, що, як і першого разу, спалахує поцілунком у його пупок, яким причарувала його Осика і тепер не хоче по-іншому, і він теж щоразу ловить ротом її пуп'янок, заковтуючи його до храпу в горлі, і починав свою шалену війну, в якій з'явилося лише вміння без пошуків, по-хазяйськи входити у свою хату, не шукаючи засува, пірнати в ніжне гаряче лоно, яке з першого руху, мов святою криницею, заливає усього його святим вином щастя, що дарує життя роду нашому.

Уже сніг ліг на землю і наближався день Корочуна, який хотів заморозити нашу землю, але господарювання і праця уночі до поту не давали перепочинку, та й не хотів він його, бо щодня відчував, як росте його сила, і сам корінь зріс чи не удвоє. Якось дядько Гордій запросив його до лазні, що стояла на городі, і, коли Корній прийшов до нього й парив березовим віником його порубану спину, то раптом усвідомив, що став уже рівнею зі своїм міцним дядьком, а корінь, якого він заздро порівнював ще рік тому, став більшим за дядьків. А коли вийшли з лазні і простували до хати, де вже чекав на них повен стіл, дядько Гордій спитав:

— Ну, то розкажи, як ти вперше козачку здолав?

— Та сором якось казати.

— А чому сором? Сором розповідати про вбивство чи згублене життя, а за створення життя розказати дядькові чи друзям — не сором, а честь і обов'язок, щоб повчилися, бо кожному це не завадить знати для власної ниви життєвої.

— Та ні, сором, що я тоді ледь не втік од неї. Попросив води напитись і пив із дзбаника, а вона мене в пуп поцілувала, то я свої штани і її облив з переляку водою, а вона стягла з мене штани та й ноги зв'язала ними просто у дворі на траві, і сонце ще не зайшло. А я боявся: як хтось побачить, то сорому буде на все село. Став випручуватись, а вона мене осідлала і як захопила у полон, то я вже зовсім очманів, а тепер думаю: і чого соромився?

— Ай молодець Осика, я ж їй казав, як дрова привіз: гляди, спутай його, як коня, бо він ще втече від тебе і від свого щастя. Ну і славна ж козачка! Справді спутала тобі ноги? — І дядько Гордій так весело зареготав, що й Корній розсміявся зі своєї юнацької простоти, і в хату увійшли, весело сміючись. — Добре, давай попоїмо, а в нічному й іншим розкажеш, як вона тебе осідлала, щоб і вони не лякалися життя і счастя свого.

Почався дощ, то вона й кинулась під того дуба, куди Омелько поспішав.

Стала Марія викручувати сорочку мокру, і побачив її Омелько нагу.

Марія зовсім не пручалась, а навпаки — захопила хлопця люб'язно та ласкаво.

А в сусідки Марії була сестра молодша, Уляна. Пані взяла її до себе покоївкою.

— А я бачив, як Осика його поборола і зв'язала, — устряв до розмови Гордіїв восьмиліток. — Крізь шпару в тині.

Корній знову спалахнув юнацьким соромом, та згадав, як і він малим бачив дядька Гордія з удовицею і як той показав йому тоді кулака, тож тепер, підморгнувши дядькові, весело засміявся.

Сміх пробіг по всій хаті, та Гордій зупинив його:

— Ану цить, малеча! Швидко їжте — і гайда гуляти на вулицю. В нас тут доросла розмова буде.

Напхавши роти пирогами, малі швидко одяглись і побігли кататися на гринджолах.

— Хочеш вина? — спитав дядько.— Жінки кажуть, уже дано Осиці святе зачаття, відновиться рід Веда, славного кошового. Дивуєшся, бо то твої діти? Твої, але будуть вони Ведами, так поклялися я і батько твій перед смертю його. Просив він котрогось із нас не дати зникнути роду його, а вийшло тобі виконати святий заповіт... То вип'єш чарку за відновлення роду козака Веда?

— Не питиму, доки не побачу сам, щоб не загубити міць роду свого, та й вино її краще над усе в світі. А діти ті будуть мої! І жінка вона тепер моя, бо сватати́му її навесні, і буде по-моєму, бо ви відступили, а я переміг! Дякую вам за добру пару та за хліб-сіль. Доброго здоров'я усьому роду вашому...

Ішов до Осики, а думав про той сон, що прилинув до нього на другу ніч його святого причастя, про тих своїх двійнят, які не назвали його батьком, а лише дядьком Корнієм. Прийшов надвечір, хотів спитати про те, що вже знав дядько Гордій, та засоромився: нащо питати те, про що знав від того самого дня святого зачаття і з її слів, і з того сну, про який не сказав їй. Заніс до хати дрова на ніч, щоб було тепло. Роздягся, сів до столу поруч з Осикою і звично з'їв її смачний борщ. А сам усе мовчав. Дивився на неї і вже бачив те перетворення жінки на майбутню матір у кожному порусі, у зміні розведених її плечей і піднесеної голови, і від того раптом на нього наринула така хвиля ніжності до неї, якої ще не було. Підійшов і почав гладити їй плечі, лице, цілувати вуха, ніжно підняв її, поклав обережно на ліжко і сам тихенько ліг поруч, хоча весь палав жагою. Вона взяла його руку, поклала на свій живіт, і він відчув округлість лона, у якому вже зростали його діти.

— Ти такий гарячий... Жінки кажуть, ще місяць можна любитись, а далі вже ні, щоб не згубити його життя.

— Не його, а їхнє, бо буде двоє: хлопець і дівчина, я бачив їх тієї ночі.

Як пані поїхала, пан Уляні наказав добре постіль послати і голову змити.

Розпач охопив Уляну, і побігла вона до Марії, а молодиці їй кажуть, що Марія в ліс по зілля пішла.

Побігла в ліс та надибала Марію й Омелька, що любилися. Сховалась Уляна і дочекалася, поки Марія піде геть.

Розповіла про своє горе Омелькові, і той пожалів Уляну.

— Це коли сміявся уві сні? Розкажи!

— Ні, бо то віщий сон, і маю чекати, коли збудеться. Розказувати віщого не можна, треба лише самому берегтися того застереження.

— Щось страшне? — спитала вона.

— Ні, прикре лише для мене...

— Любий мій, дай мені знову того вогню, який запалив їхнє життя, ще місяць можна не берегтися.

Вона знову почала цілувати його в пупка, звідти донизу — і знову вгору, як ото першого разу, та він, лише торкнулись її губи кореня його, згріб її знов і вдерся вогнем, як уперше. І як тоді, у ніч святого зачаття, голосно хекнув у кінці, наче розрубавши величезну колоду, і звалився набік. Вона знову сама випросталася з його міцних обіймів, знову під його сонне бурмотіння обцілувала йому і пупка, і груди, і щоки, і вуха, а потім лягла спати, поклавши собі на груди його важку, гарячу й м'яку руку, і раптом знову почула його веселий сміх, розуміючи, що він, її мож, ще дитя, яке ростиме ще років десять, наповнюючи її життя щастям і радістю.

Він прокинувся рано, ледь зажевріло. Здивувався, бо ніколи не бачив, як спить вона, бо, прокидаючись, бачив її розкриті очі або й клопоти коло столу та печі. Сьогодні йому стало шістнадцять, і вже

за звичаєм він має право засилати сватів. Про те вже наперед домовився з друзями, щоб усе було як у людей, а що йому раніше від інших випало щастя, — то кожному своє; він не порушив закону орійського, а, благословлений батьками, ризикував самою честю можа, а це не менше за життя.

Він обережно, щоб не збудити її, посував руку до самого пупка, та тут корінь його раптом почав швидко випростуватись, шукаючи свого. Двічі він дужою рукою валив його геть, та від того неслух лише міцнів і шаленів од люті. Осика спросоння шукала його руку, щоб знову покласти на себе, та дійшла до кореня і, не розкриваючи очей, забрала його куди треба, і знову гаряче щастя єднання охопило їх обох.

— Гей, хазяї, де ви там, приймайте гостей! — долинув знадвору голос дядька Гордія.

Осика сіпнулася вставати, та Корній, загнавши вглиб неслуха, зупинив її:

— Стривай, цього не можна робити! Згубиш міць його! Закінчимо як годиться, хай почекають. Дядько Гордій і мене вчив, і сам добре знає діло, тому до хати не заходить і в двері не стукає.

Вдячна за цю чоловічу тактовність, Осика знову припала до нього усім тілом і почала соватися сама, аби швидше впорати чоловіка. А знадвору було чутно розмову:

— Хлопці, дівчата, швидко несіть сюди соломи для кабанця!

Почувся й вереск кабанця, якого за ногу затягали у двір.

— Гордію, постукаймо у двері чи загляньмо у вікно: може, їх удома нема? — задзвенів голос тітки.

— Ти що, забула, як ми любились у такому віці і як до нас зайшов Карпо, коли я був на тобі? Чи хочеш, щоб і в нього теж розпухли яйця, а до неї прийшла нежить? Чекай! Не горить! Він же ще молодий і, може, не знає, що кожне святе діло треба кінчати як належить і що жінку не можна відпускати, не вправивши до кінця, хоч би тут і все село їх кликало. Не губи силу небожа свого, він ще має настругати зо три десятки козаків, хай крутиться.

Корній аж зареготав від цих слів дядька Гордія, до якого ходили на пораду чи не всі чоловіки села.

— Он чуєш, регоче, знаться, працює. Давай, давай, козаченьку, не поспішай! У нас є час, ми тут і самі впораємось!

Вони чули крик верескучого кабанця, гомін дітлахів, що носили солому, чули, як ходять по двору його рідні — і мати, і батько, і дядько з жінкою, і діти їхні бігали там, і розуміння, що усі знають, чим зайняті Корній з Осикою, і своєю буденною орійською працею та тихою розмовою не заважають їм, по-новому розпалило їхню жагу.

Неслух Корніїв, що знітився був від того першого погуку, знову зміцнів і навіть, здалося Корнієві, побільшав, а Осика ще дужче обхопила його і цілувала в голову, поки він по черзі хапав ротом її пуп'янки. Радість, що люди все знають про них, і бажають їм щастя, і вважають це не соромом чи ганьбою, а добрим і святим ділом, додавала їм запалу.

— Он чуєш, як хропе, це він цицьку заковтнув, — голосно промовив надворі дядько.

— Мовчи! Сорому в тебе нема! — сказала його жона.

— Який сором? То свята земна любов, яку дарує нам Род, щоб плодити міцних і веселих дітей, а іншої в нас, оріїв, немає!

Корній відірвався від пуп'янка, щоб реготнути з великої мудрості свого дядька, і ту ж мить з грудей його вихопився переможний вигук.

— От бач, уже й перескочив, мов кінь горожу, як годиться, по-орійському. Зараз уже й вийдуть.

Вони разом вийшли на ганок, усміхнені й радісні з того спільного знання великої святої таємниці, яку бережуть усі батьки і люди

Заплакала Уляна, бо була ще незаймана — та пізно.

Тим часом з Києва повернулися чоловіки.

Важко у жнива, та Марія встигала і до кущів. На біду, все побачив управитель.

Побіг управитель до Марїїного чоловіка й розповів, що його жінка бігає до Омелька.

від народження свого і яку всі знають.

— Доброго здоров'я, дядьку Корнію!.. Доброго здоров'я, добрий братику!.. Вітаємо тебе зі святом повноліття! — заторохтіла малеча; усі дружно чоломкали його і дарували кожен своє, а Осика, заскочивши на хвильку до хати, винесла вишиванку, де на чорній ріллі яскріли червоні колоски жита, а гарячі сонця дарували їм свої промені.

Дядько Гордій почав рахувати колоски:

— ... Тридцять один... два... три... Оце щоб стільки в тебе було дітей, о! А скільки тут сонечок — два... чотири... вісім... — щоб стільки в тебе було рожаниць.

Осика тут же поцілувала свого Корнія вісім разів.

Зайшли до хати, і Корній дивом дивувався: коли ж Осика наготувала всі ті страви, якими вже частувала родичів, та напекла медяників для дітей?

— Час, брате, — підвівся Карпо. — За звичаєм нашим, належить у цей день заколоти кабанця. Ми тобі привезли, бо ти вже зовсім охляв від жаги своєї. Хай Осика тебе відгодує за цей місяць, що вам залишився.

Батько з дядьком вправно закололи, обсмалили й розчинили кабанця. Жінки насмажили сала, і Корній уписував його за обидві щоки.

— Їж, сину, від'їдайся, бо назад додому не візьмемо! — пожартував батько.

— А я й сам не піду, бо завтра засилатиму сватів до Осики і стану їй можем вінчаним у храмі нашому орійському!

На хвилину запала тиша, і всі повернулися до Осики.

— Ні, Корнію, сватів я не прийму або піднесу їм печеного гарбуза. Хочеш цього?

— Схаменись, у нас же діти будуть, мої і твої, що ж я, кинути їх маю?

— Діти, що народяться, будуть нести у світ прізвище Веда і відновлять славний рід нашого витязя, щоб беріг землю нашу. Це його заповіт і наш орійський звичай, його я не можу порушити, і жоден волох не обвінчає нас у храмі орійському, бо це означало б, що я втратила совість і дбаю не за весь рід орійський, а лише за своє щастя. А ти, рідний мій, і за ці півроку даси мені його стільки, що вистачить на усе моє життя.

І знову запала тиша, так що з вулиці було чутно тупотіння коня.

— Налийте мені горілки, дядьку Гордію, сьогодні я уперше після солодкого вина щастя, яким напоїла мене Осика, вип'ю чарку гіркої, якою не обминув мене геній мій.

Він одним ковтком вихилив чарку.

— Закуси, Корнію, бо це ж горілка, не можна не закусувати.

— Не хочу, я ситий! Налийте мені ще!

Потім пішов управитель до полюбовника удови.

Тим часом жінка управителева вирішила подивитись на зеленого джигуна.

Прийшла жінка управителева та й стала хлопця частувати. А управитель уже не спинявся. Поїхав до пана і все виказав йому.

Від села тим часом бігли до лісу, де пас коней Омелько. Поспішали до лісу пан, його псар та управитель.

— Ні Корнію, більше не наллю! Перша чарка, як і перша любов, може бути лише єдиною, і дай тобі Роде другу не раніш як через рік.

Корній встав з-за столу і вийшов на мороз.

— Сестро, візьми кожуха та вези хлопця додому, і очей з нього не спускай!

Мати всадила Корнія на сани й привезла до хати. Він увійшов у рідні сіни і знову не ліг — упав на те ліжко, яке дало йому перший чарівний сон після святого причастя до земної любові. Мати, почувши у темряві його тамоване ридання, сіла поруч, втираючи і свої сльози.

— Мамо, рідна моя, скажіть мені: чого я плачу?

— Це ти прощаєшся з юністю і недосяжною мрією свого життя.

— Я ж ніколи не плакав, навіть коли мене цигани-конокради били.

— Плакав, сину, хоч, може, й забув, колись, іще хлоп'ям. Тоді ти прощався з дитинством, бо Осика, яку ти звав нареченою своєю, вийшла заміж за Веда, і ти казав тоді, що тебе назавжди покинула сама твоя доля. А вона повернулася до тебе твоїм земним щастям.

— А тепер доля моя знову покинула мене?

— Ні, синку, вона ніколи не покине тебе, вона загоїть найтяжчі твої рани, бо ти подарував їй те, що може дарувати удові лише сам Род, — святе зачаття, якого вона і славен Вед чекали дев'ять літ, а приніс їй ти... Ну, ходімо вже до хати, бо у своїй хаті своя правда, і сила, і доля.

Корній підвівся і зайшов до хати, де побачив повен стіл з дідухом посередині, накритий до свята його повноліття. Мати злила криничної води, щоб омив він своє лице, і воно знову запалало морозним рум'янцем.

— Сідай, скоро прийдуть гості та друзі твої поздоровляти тебе з повноліттям. Кріпись, сину мій любий!

Сонце торкнулось обрію і осяяло золотом усю хату, і дідуха на столі, і різьблені образки усіх давніх пращурів роду на покуті.

Тихий, ледь чутний стук сповістив про першого гостя, і несміливо увійшла Лелеся.

— Мені казав Сініч, що ти просив його піти сватом до Осики, то я хочу подарувати свої рушники. Віднеси Осиці, хай ними пов'яже твоїх сватів, я вишивала для них, та недоля мені, хай їй несуть щастя.

— Спасибі тобі, Лелесю, — сказала мати, — але Осика не згодна побратися з моїм сином, зрощуватиме дітей Веда сама аж до повноліття їхнього. А як далі буде, один Род наш відає.

— А хіба ж так можна? Вони ж кохаються, і діти в них будуть.

— Лелесю, ти вже скоро станеш дорослою, то знай наші звичаї і совість нашу й не все кажи, що знаєш. Діти її від святого зачаття Рода нашого, а батьком їх навіки буде славен козак Вед!

— Спасибі вам на доброму слові, я однаково кохаю Корнія назавжди.

Корній стояв мовчки і дивився на Лелесю, як вона витягнулась за ці три місяці. Вона підійшла до нього і, за звичаєм вітання дівчини з повноліттям юнака, навшпиньки дотяглась і поцілувала його в губи.

Знову горло йому здавили ридання, і, тамуючи їх, він обійняв дівчину своїми могутніми руками і притис до себе, щоб не бачила вона його сліз. Вона тремтіла з холоду, і його тіло теж тремтіло глухим прихованим стогоном, який він усе ж подолав і хрипко промовив:

— Що ж, перша прийшла до хати, то за звичаєм нашим будь господинею за столом — допомагай матері.

Швидко наповнилась хата людом, ряадженими ведмедями та дідьками, прийшли музики, повернулися батько і дядько Гордій з дітьми, так що в хаті стало тісно від молодого гомону та пісень. За столом Сініч сказав:

— Почастуймо козака Корнія вином — йому тепер можна!

— Ні, не буду я пити ні вина, ні горілки, бо дають радість і гоять рани не вино та горілка, а земна любов і святе причастя, даровані нам Родом.

Полинули пісні, з якими народжуються, люблять і помирають орії. А Корній сидів нерухомо, і ніхто не смів подивитися на його запалі очі.

Аж за півнями почали розходитись.

— Карпе, вези сина до Осики, не можна їй самій, діти стануть вовкулаками, — сказав дядько Гордій. — Їдь, синку, і бережи дітей, і розмовляй з ними, вони ж чують і слухають тебе, даруй їм добро і ніжність, любов і ласку, бережи їх, вони діти роду твого і нашого орійського, пести і цілуй їх ще у лоні її, як заповідав сам Род, щоби зросли вони такими ж міцними й такими добрими, як і ти.

Небо надворі сяяло ясними зорями, і місяць заливав сніг синім світлом, так що було видно як удень. Далеко чувся лемент собак на пісні молоді, що розходилась по домівках. Старший брат Корніїв, одвізши додому дідів, повернувся саньми у двір.

А тим часом жінка управителева розкрила свою пазуху, і юнак здався.

Саме в цей час гурт на чолі з управителем наскочив до галявини.

Зареготались усі аж до сліз, а управитель схопив ножа та й поліз до Омелька.

Заступила Омелька жона управителева й заволала, що не дозволить душогубства.

— Сідай, Корнію, повеземо тебе до щастя твого.

Батько виніс овчини, і утрьох разом рушили. Тишу прорізав низький та дужий голос батька:

Ой хмелю, мій хмелю, хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зиму зимував, що й не розвивався?..

Хлопці зразу вловили лад і слова пісні й підхопили приспів:

Де ж ти, хмелю, зиму зимував, що й не розвивався?
Зимував я зиму, зимував я довгу,
Зимував я в лузі при осиці, то й не розвивався...
Ой сину, мій сину, сину молоденький,
Де ж ти, сину, сю ніч ночував, що й не роздягався?..
Ночував я нічку, ночував я другу,
Ночував я у тої вдовиці, що й сватати буду...
Не піде за тебе вільна удовиця,
Не піде за тебе вільна удовиця.
Відродити має славне ймення свого можа,
Відродити має...

Сини не підхопили, замовк і Карпо.

— Звідки знаєш ти, батьку, цю пісню, що бере мене за душу? Я не чув її ні разу в нашому селі. Чи не з Чумацького Шляху, що сяє на небі, прилетіла вона до нас?

— Пісні народжує серце, коли зустрічається з великим щастям та смутком, а вони завжди разом, як червоне і чорне на рушнику. А душа дає їм крила злетіти у височінь рідного неба. Цю пісню народив ти своїм святим зачаттям у наших орійських душах, про тебе вона... Ну, он уже й твоя хата! Іди сам, ми там зайві!

Сани повернули назад, і батько зі старшим сином повели пісню далі:

Ой кохана мила, що ж ти наробила!
Моє серце ти своїм відказом геть ущент розбила...

Пісня линула селом, і вже чути було, як там і там молодь підхоплювала приспів.

Корній підійшов до хати. Вогник площиці блимав на вікні, як і має бути в жінки, що чекає на можа. Зайшов і побачив заплакану Осику.

— Чого ж не спиш?

— Не можу. Я так боялася, що ти не повернешся...

Він обережно поклав жінку на ліжко, роздягся і став ніжно цілувати її лоно, примовляючи: «Я вас кохаю, дітки мої любі, і ніколи не покину».

— Вони, як і я, скучили вже за тобою, бо завжди знали, що ти прийдеш до них, як добрий, дужий і рідний свячений батько.

Сила його знову вибухнула буйною радістю, наче не було того розпачу й тих гірких сліз, від яких на його голові тремтіли материні руки.

Знову повернулось їм щастя, яке рідний і єдиний Род наш дарував усьому великому народові орійському і кожному орію з першої миті його святого зачаття на рідній святій землі.

Даруй нам дітей і щастя життя, Роде наш!

Відштовхнув управитель жінку — та до Омелька, а Омелько — за батіг.

Заверещав управитель, мов недорізаний.

А Омелько підтяг штани та зопалу й собі захотів заколоти управителя.

Жінка прикрила чоловіка, а хлопець скочив на управителевого коня. І через ліс, через болота погнав геть.

ЯК ЗВЕСТИ

ВИВЧАЙТЕ СЕБЕ*

Більшість жінок і досі не можуть змиритися з думкою про прийнятність мастурбації. Хоча дехто відкрито зізнається, що в юності мав такий гріх, а найсміливіші навіть стверджують, що й тепер цим займаються. Жіноча мастурбація розглядається навіть як терапія певних сексуальних розладів, а Мастерс і Джонсон з успіхом застосовували її щодо жінок, які не могли досягти оргазму.

Та чи про ту мастурбацію йдеться, яка у підлітковому віці завдавала стільки сорому і переживань? Коли ви, насолоджуючись, нестямно терли собі між стегон, прислухаючись краєм вуха, чи не йде мати, щоб побажати вам на добраніч.

Без сумніву, про ту саму. Скажу більше: за її допомогою ви зможете з'ясувати запити власного тіла й налаштуватися на радісне життя ідеальної коханки.

Лінда Лавлейс у книзі «Невідоме життя Лінди Лавлейс» розповідає: «Я почала мастурбувати в одинадцять чи дванадцять років — коли від цього починаєш діставати задоволення — і завдавала домашнім чимало незручностей, надовго займаючи ванну. Інколи я відкривала для себе, яке велике задоволення може подарувати пляшка від шампуню, якщо засунути її між ніг і терти нею клітор. Іншим разом знаряддям, що доводило мене до екстазу, ставав шматок слизького мила. Здебільшого я мастурбувала предметами. Були випадки, коли я робила це пальцем, але не часто. Мені подобалося задовольняти себе предметами. Пізніше, звичайно, я відкрила для себе вібратор і відтоді у певному розумінні є його рабинею. Окрім регулярних занять сексом, маю зізнатися, доводила сама себе до оргазму принаймні п'ятдесят разів на день».

Звичайно, якщо ви живете нормальним життям, у вас не буде часу, аби втішатися п'ятдесят разів на день. Та й важлива не кількість — ваше ставлення до самостимуляції. Якщо ви впевнені, що це зовсім невинна розвага, отже ви значно просунулися в напрямку власного сексуального розвитку. Якщо ви до того ж зрозуміли, що, окрім розважальної цінності, мастурбація корисна, задоволення від цього матимете не лише ви,а й коханий чоловік.

Попри те, що окремі люди у нічних телевізійних програмах говорять про мастурбацію з дивною легкістю, ваше ставлення до неї, можливо, відрізняється певною нервозністю. Не турбуйтеся — ви в цьому не поодинокі. Навіть вельми досвідчені коханці зізнаються, що почуваються скутими, коли мова заходить про мастурбацію, не кажучи вже про те, щоб займатися нею в чиїйсь присутності. І в цьому немає нічого дивного. Лише декілька десятиріч тому до мастурбації ставилися як до «збочення» та «гріха Онана»...

Ви можете мастурбувати до посиніння — і єдине, що у вас болітиме, — це м'язи рук. Ви не станете фригідною, безплідною чи німфоманкою. Вам не доведеться вдаватися до дивних і надзвичайних «засобів лікування» мастурбації, що їх рекомендували лікарі XIX століття, — приміром, зв'язування рук на ніч або носіння пояса цноти, чи навіть припікання клітора гарячою праскою. У 1894 році в клініці міста Огайо якійсь дівчині, що мала звичку мастурбувати, клітор навіть видалили.

Майже кожна жінка в якийсь момент життя мастурбувала. Це приємно, це збуджує, але від цього можна здобути щось більше. Мастурбація може стати методом фізіологічної підготовки ваших статевих органів до такого захоплюючого любовного акту, подібного якому ви ніколи не мали. Якщо ви ніколи не мастурбували і не збираєтесь цього робити, ви ніколи не вивчите власних сексуальних нахилів і еротичних зон. Не досягнете повного задоволення від злягання, якщо не будете знайомі з механізмом роботи власних статевих органів.

В «Усвідомленні сексуальної невідповідності людей», останній праці Мастерса і Джонсона, є такі слова: «Хоча в настановах для подружніх пар і вказується на важливість попередньої гри з клітором, дуже мало повідомляється про те, як це робити». Спостерігаючи за жінками, що мастурбують, Мастерс і Джонсон помітили: техніка самовдоволення є дуже різноманітною. Фактично кожна з підопічних жінок мастурбувала на свій лад. Більшість із них стимулювала всю генітальну зону, що збуджувало клітор незалежно від того, торкались вони його чи ні. Наслідком цих маніпуляцій було поступове збудження, яке увінчувалося цілковитим екстазом, і це не було ані болісним, ані дратуючим.

Розумієте, що вони хочуть сказати? А те, що жодна у світі книга не навчить, як краще мастурбувати. Лише ви самі здатні це зробити, й лише на практиці.

Ось що розповідає 29-річна Ліна про свій спосіб самовдоволення: «Спливло чимало часу, поки я дізналася, як чоловік має пестити мене між ніг, щоб мені це сподобалось, оскільки я завжди мастурбувала, стискаючи стегна й потираючи їх одне об одне колоподібними рухами. Приходило почуття неперевершеної насолоди. Я дедалі сильніше стискала стегна, аж поки

** Продовження. Початок — «Лель» №№ 2—6 за 1997 р. та № 1 за 1998 р.*

ВІКНО

Фото Вілгайле КВІТКИ

З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

оргазм виривався з підвалин мого хребта, нагадуючи маленький бутон квітки, який зростав і розквітав так, що моя вульва починала стискатись і тремтіти. Я робила це п'ять чи шість разів на тижні, майже щоразу, коли лягала спати. Проте не знала, що це було, які саме статеві органи я стискала, викликаючи ці почуття.

Дізналася я про це майже випадково. Одного разу голила волосся на лобку з боку стегон, щоб їх не було видно, коли надягну бікіні. Я мала стиснути губи вульви, щоб пройтися лезом збоку, і цієї миті звідала прекрасне відчуття. Це було просто, оскільки я взяла клітор вказівним та великим пальцями і обережно терла його колоподібними рухами. Мені подобалося стискати й покручувати свій клітор. Я була в захваті від того, що дізналася, яким чином виникає збудження. Розповіла про все своєму другові Карлу, і він засунув руку до моїх трусиків і зробив це для мене. Було ще краще. Він завів мене протягом п'ятнадцяти секунд».

А ось 23-річна Лоїс розповідає про своє відкриття: «Мене виховували так, що я вважала брудною і негожою справою торкатися власної вагіни. Її можна лише мити і вставляти в неї тампони, а все інше суворо заборонялося. Спливло чимало часу, перш ніж я почала мастурбувати. Я не робила цього до 18 чи 19 років, а потім почала в такий спосіб розряджатися, повернувшись додому після темпераментних побачень з хлопцями. Мені нічого не залишалося, оскільки після побачень мої трусики були мокрими. Все, що я робила, це лише терла рукою між ніг упродовж п'яти чи десяти хвилин. Завжди після цього почувалася винуватою, проте втішалася думкою: «Принаймні це краще, ніж кохатися з хлопцем, якого по-справжньому не любиш».

Я відкрила це в собі після уроку анатомії в коледжі. Знайшла в книзі малюнок жіночих статевих органів, і мені дуже сподобався їх вигляд. Повернувшись додому, я зачинилася у своїй спальні, підійшла до дзеркала й розсунула ноги. Потім розтулила пальцями губи й почала досліджувати вульву, торкаючись різних місць. І виявила: якщо ніжно погладжувати над клітором, приходять дивовижні відчуття, від яких починаєш тримтіти».

Пам'ятайте, не обов'язково щоразу мастурбувати в один і той самий спосіб. Усе має залежати від настрою. Таким чином, дуже важливо визначити, який спосіб найбільше відповідає вашому настрою конкретної миті, а потім пояснити це коханому.

Сміливо використовуйте для збудження секс-журнали і книжки. За їхньою допомогою ви точніше дізнаєтеся, що вас найбільше збуджує в чоловіках.

Дуже важливо не розглядати мастурбацію як замінник статевого акту. Вона нездатна замінити сексуального спілкування з мужчиною. Можуть трапитися такі періоди у житті, коли поряд не буде партнера, і ви почнете мастурбувати, щоб удовольнити сексуальний голод. Проте справжньою метою мастурбації має бути:

1) сексуальне задоволення та втіха;

2) більш глибоке вивчення ваших власних сексуальних нахилів.

Грехем МАСТЕРТОН, США

РАНОК ХОЛОСТЯКА

ПОЦІЛУНКОВА КАПЛИЧКА

ТРОХИ ІСТОРІЇ

Ще Платон замислювався над тим, чому люди так люблять цілуватися.

А автор «Камасутри» не лише замислився, а й спробував класифікувати відомі йому способи цілунків.

Ніжний, неквапливий дотик самими губами (не торкаючись зубів, але й не залишаючи без уваги жодного сантиметра губ) жителі Стародавньої Індії називають «іната».

«Сором'язливий» — коли вона цілує, злегка рухаючи нижньою губою, неначе прагнучи відірватися від його губ.

«Ігривий» — він злегка прикушує її губи, вона рухами язика у роті збуджує пристрасть.

«Ніжний» — поцілунок його чи її губ, легенький доторк язиком до верхньої або нижньої губи.

ХТО І ЯК ЦІЛУЄТЬСЯ СЬОГОДНІ

Найпопулярніший у Європі — «французький поцілунок», який ще називають «цілунком душі». Це коли закохані прагнуть проникнути своїми язиками до рота одне одного.

Звичайно, до таких пестощів необхідно дозріти. Приміром, навіть Лелеві, богові кохання, важко уявити собі французький поцілунок під час першого побачення, бо він досить відвертий і непередбачуваний.

Японський поцілунок, на відміну від французького, стриманий, короткий, сповнений недомовок і таємниці. Закохані не поспішають, вони нерішучі, сором'язливо опускають очі. Вони довго очікують, а сам цілунок — короткий і легкий.

Ще цнотливіший ескімоський поцілунок. Представники цього народу труться носами: то ніжно ковзаючи, то легко б'ючи одне одного кінчиком носа.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

У шостому числі «Леля» за 1996 рік читачі мали змогу познайомитися з двома обробками народних казок із збірки В. Гнатюка «Українські народні байки», що побачила світ у 1916 році. Сьогодні ми знову звертаємось до цього видання і пропонуємо вашій увазі ще одну казку. Тепер це навіть не обробка, а скорше літературна фантазія на тему народної казки. Річ у тім, що записана у Мшанці Старосамборського повіту в 1899 році Володимиром Гнатюком від Гриця Оліщака-Терлецького казка «Як ночувала миша із жабою» є дуже невеличким твором, наближеним до анекдота, й подана на малозрозумілому, далекому від літературної мови діалекті. Дуже важко сприймається значення того чи того виразу, а відтак і весь зміст цієї казки. Тому я спробував «зодягти» його в нову форму — форму літературної фантазії, яку й подаю на суд шанованих мною читачів.

Олександр КУХАРЕНКО, м. Харків

НОЧІВЛЯ, або КОПИЧКА СЕРЕД ПОЛЯ

Давно те діялося, ще не за нашої пам'яті. Та вже й тоді тріскучі морози змінювалися лагідним весняним теплом. А після спекотного літа та косовиці наставала вогка, дощова, вітряна та холодна осінь.

Вже пізно-пізно восени поверталися наймит і наймичка — парубок і молодиця — з городу до хазяйської господи. Дорога була далека й нелегка, бо розгрузла від недавніх дощів. Та ще й вийшли вони не рано. І якраз серед поля, далеко від села, застала подорожніх ніч. Зупинилися вони біля поодинокої копички сіна, чомусь іще не перевезеної до стодоли, та й вирішили саме тут заночувати.

На той час, у тому ж таки полі мандруючи, зустрілися миша із жабою.

— А чи є в тебе хоч сякий-такий притулок на цю ніч? — питає миша.

— Де там, — каже жаба, — немає. А от якби знайти якесь житло, таке, знаєш, тепленьке та мокреньке, — нічого б кращого не хотіла. Не те що на ніч — на цілу зиму зосталася б.

— Ой ні, не хочу мокрого! — не сподобалося миші жабине бажання. — Краще вже тепле та сухе. Та де ж ти його тут, серед поля, знайдеш. Холодно, вітер он який, ще й дощик накрапає.

— А над ранок ще як мороз візьметься, — докинула жаба, стрибаючи позад миші, — то не дай Боже.

Так, розмовляючи та шукаючи притулку для ночівлі, надибали й вони ту копичку в полі, та якраз з того боку, де молодиця спала. Зраділи так, що й не сказати, та полізли шукати в сіні найтеплішого містечка.

Миша — вона верткіша, тож по сіну, по сіну — та жінці під спідницю. А там — якраз те, чого й хотілося, — тепла та суха хатина. Нехай трішки і тіснувата, так від цього ж іще тепліша.

Жаба ледве-ледве встигала за товаришкою, а наздогнавши, побачила, що для неї місця в мишиній хатині немає. Квакнула вона спересердя та й полізла вище притулку собі шукати. Коли ж там ще одна хатина — просторіша, тепліша та вогка. Така, що кращої й бажати годі! Молодиця, мабуть, дуже міцно спала, бо й незчулась, як непрохані гості обидві нірки позаймали. Вона тільки повернулася з боку на бік та ближче до парубка притулилася, щоб тепліше було.

І стали всі вони разом так-таки ночувати.

А якраз серед ночі та прокинувся парубок. Вдягнений був не досить тепло як на ту пору, а тут і зовсім закоцюб. Та й почав крутитися так, наче то до нього, а не до молодиці миша залізла.

— Ти чого не спиш? — спитала молодиця крізь сон.

— Та змерз як собака. Холод но, — відказав той.

— Та холодно ж, — згодилася.

— Ну, то... дай.

— Та що ж тобі дати?

— Дай, сама знаєш що.

— Та відчепися, навіжений. — А сама вже й не проти, бо теж змерзла добряче.

Йому ж тільки того й треба. То й поліз на молодицю...

Та так до ранку й не злазив — грілися. І добряче ж грілися! Тільки ледь чутно щось поквакувало — так тихо-тихо та жалісно. От що значить парубок — міри не знає!

На ранок зібралися наймит з наймичкою та й пішли собі своєю дорогою. А миша, покинувши нічліг, стала по сіну шукати та гукати свою товаришку. І коли знайшла, то мало не скрикнула. Та лежала із закритими очима, мовчала і ледве-ледве дихала.

— Ну, то яка твоя хатина була? — спитала миша, коли жаба відкрила одне око. — Моя — добра. Так тепло, так сухо!

— Ой-йо-йо-йой, — застогнала жаба. — Не дай Боже нікому так ночувати!

— А що ж таке сталося?

— Та що ж... Спочатку й мені добре було — і тепло, і вогко. А потім трапилося нещастя: серед ночі з'явилася нечиста сила. Бо ж бачу: жовнір якийсь прийшов. Та як вийняв багнета, та як став ним бити та штрикати, то з ходу маломало ребра мені не поламав. Я вже не знала, що й робити, куди й дітися, тікати чи кричати гвалт. А він усе під ребра та під ребра коле... Думала, й не доживу до ранку.

Аж тут і миша пригадала:

— А, так-так. І до мене в хатину якісь двоє стукали. А я сиділа тихенько, ні пари з вуст. То вони постукались-постукались та й пішли собі геть...

Так ото й лишилися жаба з мишею жити в сіні. Уже й зима настала, снігом усе замело. А вони все ждуть, чи не приведе, бува, Бог якихось інших нічліжників до копиці серед поля.

ВЕЧОР

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ Н

Фото В'ячеслава ЖМУРОВСЬКОГО

ОБРАЗА

Сумний та невеселий був цього вечора механізатор широкого профілю Степан Середенко. Прозавчора він придбав у Конотопі кольорову плівку «Кодак» для свого незмінного фотоапарата «Чайка-2М» і вирішив, було, шість кадрів витратити на фотографування доярки Марії Простопчук, коли та демонструватиме нову модну сукню. Але Марія на вечорниці не прийшла, образившись на підступну подругу Наталку Коваленко.

Побрівши попід яскраво освітленими будинками села, Степан із подивом виявив, що його ненаглядна Марійка й не виходила з дому. Образа на подругу була такою сильною, що то вона сідала голісінька у крісло, то починала ворожити на картах, зовсім забувши при цьому запнути вікно. Останньою обставиною й вирішив скористатися парубок. Він швиденько розчохлив «Чайку-2М» і почав фотографувати. Та так захопився, що замість запланованих шести витратив на дівчину аж вісім кадриків.

Чекала на Степана й ще одна прикрість: він не встиг на прем'єру еротичної вистави, яку привезли на сільські вечорниці знамениті «Маски-шоу».

Два із зроблених Степаном знімків «Лель» вирішив надрукувати — аби вся Україна пересвідчилася: село Апостолове так добре освітлюється електрикою, що дівчат там можна знімати й без фотоспалаху.

ТОЙ, ЩО ПЛЯМКАЄ ГУБАМИ

Ол. СИВАШСЬКИЙ

Поема

Лише вечір наступає,
Із барлогу виповзає
Той, що плямкає губами,
Весь обплутаний корінням.
Чимчикує по дорозі,
Зупиняється на розі,
Погляда на місяць скоса —
Там все бачать,
Там все знають.
Піт облизує з-під носа.
Він подушечкою лапи
Протирає в вікнах шиби,
В вікна тихо зазирає,
Що шукає — добре знає.
Дістає з кишені дудку,
Запускає в дудку слину.
Кігтями по склу шкребоче,
То присяде, то підскочить,
Щось бурмоче без упину,
Все про місяць та про зорі,
Про черву, що мозок точить. —
Ох-х, — зітхає. — Ох-х, — зітхає
В величезнім своїм горі.
Хто то є такий —
не знаю,
Але вам я не бажаю
З ним зустрітись серед ночі
В темнім лісі, в чорних хащах,
З ним, таким як світ пропащим,
З тим, що плямкає губами.

Біла хатка коло ставу,
Жовте світиться віконце.
В тій хатині молодиця
Чарівна, мов літнє сонце.
Він плечем своїм могутнім
Відчиняє двері в хату.
Спить, не бачить молодиця
Ту примару волохату.
Посила на неї чари,
Топчеться навколо ліжка,
Торкнув кігтем ніжні груди,
І здригнулась біла ніжка.
Молодиця розсуває
Білі ноги в різні боки.
Той, що плямка, гав не ловить —
Зирка в лоно хижим оком.
Там пелюстками троянди
Ніжні губи пломеніють,
Чорні кучері лискучі,
Наче гай рясний, темніють.
Він нагнувся, усміхнувся,
Укусив легенько цицю,
Затрусився, мов скажений,
Обійнявши молодицю.
Язиком своїм колючим
Хижо лиже їй сідниці.
Сік стіка по мокрій пиці,
А він плямкає губами.
Товстий палець з довгим кігтем
Він занурює глибоко
І ворушить там, ворушить...
Молодиця стогне тихо,
Ніби хтось за шию душить.
З-поміж клоччя, з-поміж шерсті
Дістає величний фалос,
Весь у піні й павутині.
Пхне його в уста рожеві,
В рота, в горло тій дівчині.
Смокче, смокче молодиця
Той терпкий пекучий трунок.
Аж нявчить, немов левиця,
Пестить той слизький дарунок.

...РНИЦІ

...А УКРАЇНІ

ТРАВМА

«Головному лікареві
обласної травматологічної
лікарні
від Бутенко М.Д.

ЗАЯВА

Я, Бутенко Марія Данилівна, 1970 р. народження, прошу призначити мені аліменти на мою дочку Бутенко Ганну 1997 р. народження.

Подивуєтеся, до чого тут ваш медичний заклад — адже це не пологовий будинок. А до того, що на початку минулого року мій чоловік, як був за кермом у стані нетверезого сп'яніння, налетів на бетонний стовп. Із наслідками, за які далі.

Я пішла відвідати його до вашої травматологічної лікарні. Чергова глянула у список і сказала, що Бутенко лежить у 26-й палаті, причому сильно пошкоджений у голову і взагалі верхню половину свого людського тулуба (зверніть увагу — це важливо!). Весь висів на розтяжках та в гіпсі, ще й обмотаний бинтами, так що виглядали лише очі та ротовий отвір.

Все ж який не є, а чоловік, і я почала вигодовувати його вершками, медом, собачим салом та іншими дефіцитними харчами. Робила це щодня йому у лежачому стані протягом місяця. Коли ж платити сестрам за нічний догляд не стало чим, я почала сама залишатися в палаті до ранку. І так тривало тижні зо три.

І ось нарешті з хворого розмотали бинти і зняли гіпс, і що ж виявилося? Це був зовсім не він! Тобто, теж на прізвище Бутенко, проте Анатолій Миколайович, тоді як мій — Петро Карпович.

Але вже було пізно...

Звісно, вам цікаво, де весь той час перебував мій законний чоловік? Не знаю. Скоріш за все, в тієї курви, з якою катався машиною, а може, в якоїсь іншої. В усякому разі, вдома його не було. Коли ж через півроку він, тобто Бутенко П. К., нарешті заявився, я вже завагітніла від травмованого громадянина Бутенка А.М.

Але Бутенко, котрий А.М., одружитися зі мною категорично не може, бо, по-перше, я перебуваю у шлюбі з Бутенком, котрий П.К., а по-друге, він сам жонатий — на громадянці Бутенко Ф. Г., яка у теперішній час мешкає за кордоном, а саме у місті Шебекіні Белгородської області.

Внаслідок помилково отриманого мною зачаття в мене народилася дочка Ганна — на прізвище, зрозуміло, Бутенко, а по батькові чи то Петрівна, як мої старшенькі, чи то Анатоліївна — по своєму пошкодженому батькові.

Винуватий в усій цій події, безсумнівно, ваш лікувальний заклад. Тому, через мій важкий матеріальний стан, прошу в моєму аліментному проханні не відмовити.

Бутенко М.Д.,
мати-годувальниця».

Копію зняв Савелій ЦИПІН

Та ще й
плямкає губами.
Язиком по ньому водить,
Віями його лоскоче.
То ковтає аж до шлунка,
Ніби з'їсти його хоче...
Знизу, зверху, то з підскоком.
Як хотілось, так і сталось.
Аж, здається, на світанку
Молодиця вгамувалась.
Лише стиха проказала,
Як востаннє цілувала:
— Ой чого ж ти, волохатий,
Покидаєш мою хату?

Закотився місяць в балку,
Потяглись тумани степом.
Спить щаслива молодиця,
Сплять її і пуцька й гепа.
Сплять її рожеві груди,
Пуп і стегна, шия й спина,
Тихо булькаючи соком,
Спить натомлена вагіна.
Спить і бачить, що до неї
Знову прийде серед ночі
Той, що плямкає губами,
Той, що хоче,
хоче, хо-о-о-че...

ЗАГАДКИ
у записах П. Чубинського (1839 — 1884)

1. Встромив як ріг, вийняв як хляк, а з нього — кап-кап.
2. Голе всередину ховається, а мохнате з мохнатим стуляється.
3. Ріс, ріс — не доріс, йому тіло залупилось, він на дівчину поліз.
4. Кругленьке, маленьке, на чолику лисеньке.

ВІДГАДКИ: 1. Огірок квашений. 2. Око. 3—4. Горіх.

Фото Олени МАРТИНЮК

ЛЕЛЬ

ДОРОЖНІ ХИМЕРИ

Юрій КЛЮЧ

Диптих

Провівши на станцію, мій приятель тицьнув мені в руки книжку з голісінькою дівицею на обкладинці.

— Почитаєш у дорозі, — мовив, значливо посміхаючись у розбите залізничними розбишаками вікно електропоїзда. — Враз авторку трахнути захочеш…

У нічній електричці вагони були майже порожні. Сівши на вичовгану лаву, я, заінтригований словами приятеля, тільки-но розгорнув книжку, як у дверях з'явився неголений чолов'яга у пом'ятому плащі та рудій кепці. Пустивши по вагону свіжий горілчаний дух, він плюхнувся біля мене.

— Сексом цікавитесь? — Нав'язливий супутник безцеремонно зазирнув до книжки. — А от я його практично вивчав… — Як видно, хотілося чоловікові спілкування.

— Мабуть, недовивчили… — невдоволено буркнув я — шкода було часу на байки підпилого нечеми.

— Ой, браток… — Чоловік поклав важку правицю мені на плече. — Та покинь ти читати… Ось краще послухай…

Суперечити за такої ситуації в наш час, не маючи сталевих біцепсів, може хіба що дурнуватий, отож я вирішив скоритися долі — хай побазікає, може, дасть Бог, йому скоро сходити.

— Мене Володькою звати… — відрекомендувався чоловік. — Років двадцять тому і я вчився — в пединституті, на філфаці.

— Не закінчили? — поцікавився я.

— Психологія підвела… — зітхнув Володька. — Цю заумну науку нам викладала така собі Тамара Петрівна. Може, сорок їй було, а може, і п'ятдесят — не добереш… Зросту малого, фігури — ні ззаду, ні спереду, рідуньке волоссячко, закручене в гульку на потилиці, окуляри-ілюмінатори на покопаному обличчі… Хлопців-студентів поїдом їла, хоч їх і так на факультеті жменька була… І так воно сталося, що якраз перед її контрольною я цілу ніч квасив на дні народження в одного товариша. Вранці прокинувсь — башка розколюється, а йти треба, бо без контрольної — гаплик на екзамені, а там — прощай, стипендія… Дівчатам добре — їх багато, не так у вічі впадають, а нас у групі тільки двоє хлопців… Надписав, як годиться, першу сторінку, а очі злипаються, отож згорнув чисті аркушики та й задрімав… І сниться мені, ніби наша Тамара Петрівна згвалтувати мене збирається… Я голий, на ліжку розіп'ятий, а вона з цвяхами та молотком у руках, теж у чому мати народила, все ближче й ближче насувається… Глянув я їй між ноги — і впав мій молодець, а Тамара Петрівна як заверещить: «А-а, не стоїть!.. Цвяхом його! Цвяхом!..»

Прокинувся з переляку — викладачка поряд, лінзами спопеляє:

Фото Ернеста СІНАКАРЯНА

«Уже написали?! Спочиваєте?»

Схопила вона мою неіснуючу контрольну і, не заглянувши досередини, похапцем почала збирати інші роботи.

На перерві я якось написав-таки, з допомогою дівчат, ту кляту контрольну. На другу пару вирішив не йти. Заглянув у розклад: Тамара Петрівна проводить заняття в іншій групі. Отже, занесе наші «праці» на кафедру та й піде туди, думаю собі, я тим часом підміню чисті аркуші на списані. Стою біля дверей кафедри, прислухаюся, молюсь усім святим... Аж раптом — оце повелося! — телефонний дзвінок, і лаборантка кулею вилетіла з кімнати, не замкнувши дверей на ключ... Обережно зайшов — нікого, миттю до столу Тамари Петрівни — шукати... А тут — чиїсь кроки в коридорі, наче удари молота по голові. Куди подітися? У вікно не вискочиш — четвертий поверх... Я — в куток, за шафу, причаївся...

Тамара Петрівна, допевнившись, що сама в кімнаті, клацнула замком дверей. Швидко перебрала аркушики наших контрольних, витягла одну, а решту недбало кинула на стіл. Хапливо задерши спідницю, вона вмостилася на стільці, розкарячила ноги — і мені аж дух забило: з-під рудуватого кущика волосся внизу живота просили пругня рожеві, ще видимо дівочі губенята... Штани мої враз стали затісні. Тим часом психологиня, тримаючи однією рукою аркушик, почала цілувати його, а пальцем другої гралася секелем... Це тепер я знаю, що й до чого, а тоді уявлення мав туманні: як та штука називається і для чого вона жінці... І пішло-поїхало: Тамара Петрівна стогне вдоволено, обцілюючи папір, а я потом обливаюсь — і хочеться, і колеться...

Коли це придивився, а то моя контрольна у неї в руках. Оце і вирішило справу — вискочив я притьмом зі своєї схованки, аж ногою стільця зачепив...

Тамара Петрівна на хвильку заціпеніла, мене побачивши, а потім спідницю обсмикнула — і до дверей.

«Рятуйте! Гвалт!» — волає.

Тут і декан як уродився... Декан — добра душа, вирішив не виносити сміття з хати... Витурили мене з інституту за неуспішність, та й по всьому...

— А де ж та Тамара Петрівна тепер? — уже з цікавістю запитав я.

— А ось де... — І Володька тицьнув пальцем у мою книжку.

Електричка, завищавши гальмами, спинилась.

— Моя зупинка, бувайте... — Мій попутник, хитаючись, подавсь до виходу.

Я розгорнув книжку і прочитав: «Тамара Петрівна Забута. Чого хоче жінка?»

Виблискувала на лакованій обкладинці розкарячена гола дівиця, але не викликала вже ані найменшого збудження...

Ніч у чужому місті, та ще й без грошей, — невелика радість. Я брів тьмяно освітленою вулицею повз гамірні бари та ресторани, заздро дослухаючись до приємної музики та позираючи крізь скло на веселих людей усередині, яким цієї ночі фортуна вочевидь усміхнулася привітніше, ніж мені.

Юні довгоногі повії, «сфотографувавши» мою небагату вдяганку та розкритий рот злиденного провінціала непомильними софітами-очима, реготнули, не спиняючись, та й подалися далі. А я лише зміряв поглядом їхні пухкенькі задки та зграбні фігурки, полапав свою кишеню, де лежав увесь мій скарб — рівно на квиток ранкового автобуса додому, — і тяжко зітхнув: ні, не пестити тобі їхні пагорбки та видолинки, не блукати райськими кущами лобка, твої коханки сьогодні — оця холодна ніч та чимдалі безлюдніші вулиці...

Мало не в розпачі я запалив останню сигарету.

— І куди тільки батьки їхні дивляться! — почув поряд приємний жіночий голос. — На святому почутті заробляють... — Від скромно вдягненої блондинки «за тридцять», у чорній хустині, віяло приязню. — Скільки всякої мерзоти, потолочі розвелося... — Жінка, ненав'язливо взявши мене під руку, ішла поруч. — Мій чоловік працював в органах і загинув через них... Отож тепер я сама, і кожен мною попихає — оце поставили працювати в другу зміну... а в під'їздах поночі бозна-хто ошивається... То, може... — видимо знітилась жінка, — ви провели б мене? — Вона часто задихала й довірливо вперлася своїми пишними персами в мої хирляві груди.

«Часу вагон... та й що з мене взяти? — не довго вагався я. — До того ж і жінка явно не з «тих»... — І пильно придивився до обличчя без жодного натяку на макіяж.

У під'їзді, після невимушеного запрошення на чай, мене пройняла чоловіча гордість: «Е, хлопче! Ще й з тебе будуть люди, не ночувати тобі злидарем на вокзалі!»

... Випита горілка додала ще більше сміливості й наснаги. Набубнявілі соски пишних персів Олени, — так звали мою нову знайому, — прагнули вимкнутись із церемонної тканини сукні й віддатится пристрасті, попри просторікування їх власниці про нинішню зіпсуту молодь та осоружну хтивість чоловіків. Тільки ревнивий погляд морданя у формі міліцейського сержанта з портрета на стіні ще тримав у шорах мою жагу. А господиня невимушено відкинулася на канапі, сукня задерлась, і мої очі загіпнотизовано вп'ялись у виголений лобок...

Це вже було занадто... Моя одежа, з одірваними в нетерплячці гудзиками, полетіла на підлогу, а руки допалися до омріяних плодів-персів, до пругких стегон, що, мов крила в польоті, розплаталися на канапі...

Аж раптом — достоту як у класичних п'єсах — у передпокої розлігся гучний дзвінок.

— Чо-ло-вік! — підхопилась Олена.

— Як — чоловік?! Звідки?.. — Я відчув себе Дон-Жуаном, що зачув камінну ходу Командора.

— Потім, котику, потім! — аж трусилася жінка. — Стрибай... тут не високо... другий поверх...

Похапцем нацупивши штани та сорочку, я схопив у руки черевики й шугонув з вікна...

Проклинаючи всіх і все, щулячись від пронизливого вітру, я шкутильгав вулицею, коли хвилин за десять біля мене зупинився міліцейський УАЗик. У темряві годі було розгледіти обличчя охоронців порядку, а мої спроби щось пояснити неслухняним язиком виявилися марними. Дужі руки скрутили мене й пожбурили до смердючого лона патрульної машини.

— Ось вам ще один клієнт... — підштовхнув мене дебелий міліціонер, затягши до яскраво освітленої приймальні витверезника, де сиділи літній лейтенант та юна медсестричка. — Вештається в такий холод у самій сорочці, тхне від нього за кілометр... та ще й сопротівлєніє оказував... — Дебелий, не обертаючись, зацідив мені під дих.

Прийшовши до тями, я побачив схилених наді мною лейтенанта та дебелого, в котрому враз упізнав отого морданя-сержанта з портрета. На мене напав нервовий сміх.

— Ще й ірже!.. — замірився для нового стусана сержант.

— Облиш, Петю... — втрутився лейтенант. — Він, мабуть, мазохіст... — Як на свій вік та професію, він виявив неабияку обізнаність. — Чим більше лупцюєш, тим йому краще... Облиш, хай потерпить...

— Розвелося цих ізвращенців... Кожну зміну тільки на своїй вулиці декількох підбираю, а вони там... — Мордань невдоволено махнув рукою в бік невидимого начальства. — Сократити, мовляв, байдики б'єте...

— Прошвирніться ще... — сказав лейтенант. — Саме з кабаків клієнти вилазять...

Намагаючись заснути на твердому тапчані у великій кімнаті, де навколо хропли шанувальники Бахуса, я чув крізь двері-грати голоси з приймальні.

— Куди тепер дітись, як і справді сократять? — бідкався лейтенант. — З алкашами вік звікував, а тепер вот...

— Не крайте собі серце, Костянтиновичу, — пропищала медсестра. — Поки є такі жінки, як у Петі...

— Ой молодьож... Ти б краще повчилася в неї, Люсю, як жертвувати заради чоловіка. Оце і є любов, а не той ваш секс...

— От тільки чоловіки про ці жертви чомусь дізнаються останніми... — пирснула сміхом Люся.

Сьогодні ми представляємо поему «Онан» відомого поета-авангардиста Валер'яна Поліщука (1897—1942) та відгук на неї не менш відомого Майка Йогансена (1895—1937). Поема із дражливою назвою в доробку Валер'яна Поліщука не видається чимось особливим: поет не дуже обмежував себе у виборі тем (ми ще повернемося до його творчості). Не назвеш ретроградом та пуританином і Майка Йогансена — він хоча й не залишив нам «сміливої» інтимної лірики, та, володіючи кількома іноземними мовами, міг знати, що робиться на цій ниві в зарубіжній літературі. Перш за все, відгук на поему є свідченням того, як швидко сформувалася так звана соціалістична мораль — всього за п'ять років... Звичайно, поема Валер'яна Поліщука не є шедевром: дається взнаки чисто технічна неохайність (шліфували свої твори у ті роки хіба що «неокласики»). Однак і рецензія Майка Йогансена, здається, не є плодом тривалих роздумів — критик не звернув уваги на важливу «Інтродукцію», яка зводить твір Валер'яна Поліщука не до оспівування онанізму, а до роздумів про свободу вибору статевої поведінки: він засуджує Оксану та її нового обранця Ваньку, котрі, «як склизькі /Плазуни, тиснутись будуть, /Несвідомі і безвольні, /Бо співає вічна кров. /А діла їх — заяложеная рима/ До слова «любов» (чим це привабливіше, ніж онанізм?). Але і поема, і відгук на неї є фактом літератури, фактом нашого минулого, складовою частиною ідеології, яка нас формувала. Із цього ж виходила редакція «Леля», видобуваючи з архівів ці своєрідні пам'ятки української літератури 1920-х років.

Микола СУЛИМА

ІНТРОДУКЦІЯ

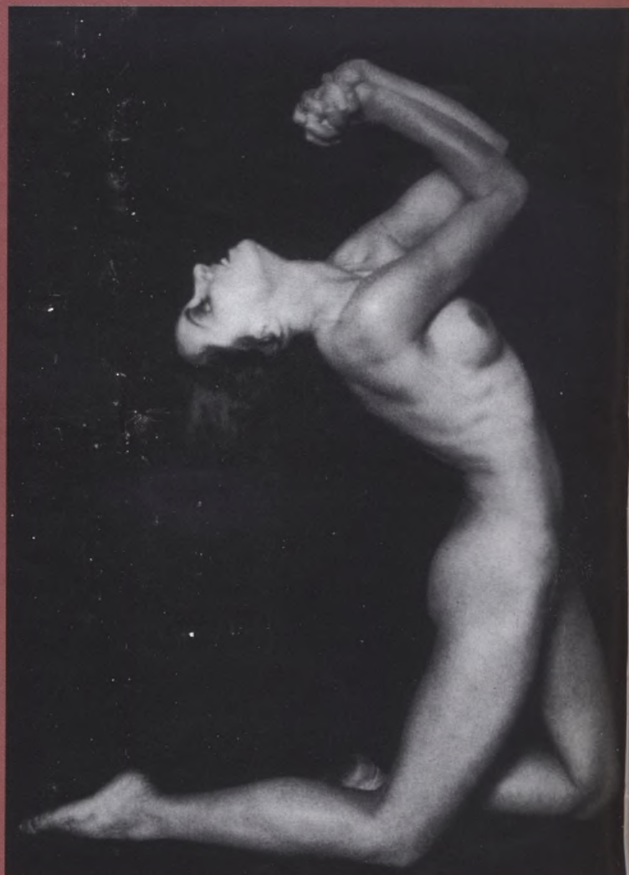
— «Ну, так що?
Ось я постриглась,
У чоботях, в галіфе.
(Хай посміє той невіглас!)
Та скажи ж бо,
Як Оксана —
Гарна й далі, а чи фе?
Що ж тепера ти замовк
І зиркаєш, наче вовк?
Що, обстрижену Оксану,
У тужурці та у штанях,
Цілувать тепер не станеш?
Що, тепер не ризикнеш,
Мов нездала вже на це:
Не підмазане лице...
Пам'ятаєш?..
Ха-ха-ха...
Не боялися гріха.
В кобурі моїй наган,
Поцілуєш, пан Іван?»
Той не втримавсь:
— «Ти глумитися не смієш!
Ой, Оксано, бережись!..
Знай, язика прив'яжи!..»
— «Що мені?.. На все плювать!
Хочеш знать?
Я махнула на життя —
Вже пройшла моя кутя.
Спекуляцію лишила —
Хай провалиться машина
Та на тендері їзда:
Я ще досить молода.
Для перекупок це діло —
Їх за сало хоч розп'ять,
— А я хочу хмелю, танців, бійки
Та щоночі хлопців з п'ять.
Що, Оксана не така,
Як пшеничная мука?
Що, Оксана твердо стелить:
Не подушечка м'яка?»
— «Не доводь мене, Оксано,
Я ще млію, з горя в'яну
І за пал твоїх грудей
Кинусь сам на всіх людей.
Залишися на недільку,
Хоч на днину,
На одну годину
В ніч...»
— «Геть, ти, слинява гидото!
Пріч!»
— «Ти доводиш до гріха...»
— Не боюсь — он Ванька йде
— З ним гуляю...
Ха-ха-ха... »
Ванька став,
Зціпив нагана —
Ґрудь одкрита,
Морда п'яна.
Подивився — захитавсь...
— «Жарим, Сєнька!
А ти, сволоч, приставай!..
Ще посмій хоч раз!..
Знай!..»
І повів.
А там, як склизькі
Плазуни, тиснутись будуть,
Несвідомі і безвольні,
Бо співає вічна кров.
А діла їх — заяложеная рима
До слова «любов».

Валер'ян ПОЛІЩУК

ОНАН

I

Людино розумна,
І ти не можеш увільнитись
Від пут ув'язливих кохання,
Яке для тебе, мов для мухи,
Меду ярого смолисто-жовтий солод.
Невже ти вічно мусиш бути
Розтертим порохом у подиху вихристому
стихії роду,
Що кидає тобою, волею твоєю
І навіть розумом превищим височіні
горніх духу,
Якого ти за межами усіх систем
космічних,
Неначе невода, розкинув?
І ти не зможеш...
А тут, відчуй, ти — пішка з шахматного поля,
Де трилїони ділянниць з мільярдами фігур:
Людей, собак, орлів та інфузорій,
І слизької черви, й гігантів-слонів,
Німих холодних оселедців,
Що цілими плавучими островами
кишать серед моря,
Купаючись у мутному молочному
насінні самців, що запліднюють ікру.
І ставить безможно-нахабна рука

Тебе, куди захоче, на кострубатій площині
земної кулі;
Чи дивишся ти на своє безсильство просто в очі,
А чи жахаєшся холодним потом,
Тебе сліпа стихія не питає,
А грає.
І приведе тебе до жінки, а тебе, жінко, до мужчини,
І, мов крольчат, спарує,
І нашепче, натхне у мозок твій забаламучений,
І ти повіриш їй, що ти святеє діло робиш:
Твориш нове життя по власній волі.
А де та воля, коли ти порох нікчемний
у безмежнім вихорі плодіння?

II

Іуда, син Іакова,
Немов сама природа гнучка у виходах,
Умів перевернути все на інший лад,
для себе кращий.
Коли брати його вели нараду
Убити Йосифа, їх брата,
Який у батька улюблеником був,
Пролляти крові Юда не схотів
І вихід винайшов такий:
Угледівши в пустині каравана,
Що коливався змійкою верблюдів
У сіро-жовтих далях
Безкрайньої пустині
І йшов із Галаду,
Несучи стираксу, ладан
Та бальзам
Купців-ізмаїльтян,
Порадив браттям так:
— «Що користі, як ми уб'ємо брата
І приймем кров його на себе?
Ні, краще продамо його купцям,
Щоб плями крові братньої
На наших руках не засохли,
Бо він є наша плоть».
Зробили так —
І живим зостався Йосиф,
А двадцять серебреників грошей
Іуді доручили берегти.
Ось наближається Рувім, найстарший,
Немов газеля, озирається, передчуваючи
тяжке щось серцем,
І поглядом шукає Йосифа,
Якого батько доручив йому, як старшому, глядіти,
І, не побачивши, зі стогоном розпуки
Роздер свою одіж на грудях,
Подвійно плакав через те,
Що Йосифа любив не менше, як боявся батька.
І тут Іуда,
Наче мудрий змій,
Із темної і затхлої печери
Душевної скорботи і тоскноти,
Де серце стиснуто у грудях,
Немов в гарячих кліщах вугіль,
Привів до виходу з печери,
Продушину відкрив і випустив на ясний простір.
Брати зарізали козла
І різнобарвну одіж Йосифа омочили кров'ю,
Щоб до старого Якова принести.
І довго з горя плакав сивий
І рвав волосся на собі;
Пошматував свою хламиду,
До тіла притуляв Іосифову одіж
І вив, як дикий звір,
Стогнав і плакав вельми знов,
Аж поки жаль його пройшов.

III

Іуда, відділившись, один почав жити.
Він дочку хананіянку жоною узяв.
Вона родила сина Іра
І другого, Онана, а третій Шела був.
Найпершому, що Іром звався,
Він взяв Фамарь за жінку.
Та Ір був хилий, як верба на піскуватім грунті,
Тому й незабаром помер.
Тоді сказав Іуда до Онана:
— «Ввійди в кімнату жінки твого брата
І заплідни її.
І буде це насінням Іра,
Бо він мій син найстарший, найдорожчий,
І рід його не може пересіктись.
І ще тому потрібно це зробити,
Бо гріх, щоб свіжа та здорова жінка
Безплідною лишалася лишень тому,
Що Бог відняв від неї мужа
Чи наділив безсилим, із виснаженим тілом,
Хоч би і за гріхи батьків.
Хай заплідниться чрево,
Хай діти підростають
І спільною сім'єю заживуть
Та допоможуть старшим,
Бо хто на старості догляне,
Як не дитина рідна?»
— «Але ж ті діти будуть не мої,
А згодом ворогами стануть мені самому!» —
Сказав Онан.
Іуда
Ніхто не відає, що буде.
Як Бог тобі невтомність тіла дав,
Повинен ти його святу чинити волю.
Онан
Дітей плодити?
Та ще й на ворогів собі?
Іуда
Хіба не все одно, кому ті діти будуть, —
Аби твоє насіння не вмирало.
Онан
А як не хочу я дітей ні брату, ні собі?!
Сліпим знаряддям продовжувати рід
Чи по твоїй, а чи по Божій волі
Противно моєму тілу так само, як і духу!
Іуда
Ти не посмієш так зробити!
Бо знищу я тебе
Як ворога господнього і мого.
А як послухаєш мене,
То увільню тебе од всіх робіт і обов'язків,
І їжу кращу, й одіж матимеш від мене,
А як захочеш, поруч зо мною будеш
керувати домом,
Челяддю і землями моїми, а ні — то пам'ятай!

IV

Коли Онан ішов до жінки брата Іра
Її пізнати й заплідниги з наказу батька,
То штучними роздражненнями
своєї плоті полової перед тим
Він проливав на землю насіння свого
біло-мутний струмінь,
Аби не влить його в утробу жінки брата.
І хоч помер Онан від солодійства,
Та не плодив дітей без власного воління.

V

Онан казав до Шели:
— «Я увільню тебе, о брате мій, від пут,
Якими нас зв'язала сліпа і примхувата доля.

Фото Рудольфа КОППІЦА, 1930

Нехтую людську я природу —
Я вище неї став.
Безглузду силу, що тягне нас до жінки,
Я розірвав, як тонку павутину.
Тягнутись до верстата, на якому,
Всукавши маленьке волокно у віковічну пряжу
Людського роду,
Кожен каже:
— «Я створив велике діло.
Бо це моя дитина — частина моєї плоті», —
А сам того й не зна, що він лишень є цівка сіра
В руці ткача сліпого.
Поглянь. Весна цвіте.
На тисячу запахів дише кожна билина,
І плодиться, парується усе:
Жабич на жабу лізе холодним, слизьким тілом
і крекоче;
І, скліщившись задами, жуки тягають один одного;
І горобчиха присіла перед горобцем,
Розламується, крильцями тріпоче;
Там білі на листку метелики забились.
І свіжі пахощі несе фіалка,
Щоб пил забрала з неї пчілка для черви,
Що плодиться в вощині.
Мене ж моя долоня біла,
Розкрившись, більше вабить,
Аніж дівоче лоно.
Так само здригатиметься тіло,
Мов у хвилини смерті ноги комара,
Коли моя правиця, немов жона, мені віддасться,
І потече із фалоса мій сік,
Білясто-мутний і гарячий,
І на свіжі пелюстки фіалки упаде,
Залле синяві очі і жовтий пил замісить.
І пригорщі, дивись, он підставляє
Зелений лист широкий лопуха,
Щоб підхопить святу для нього вогкість,
Щоб не торкнулась до землі,
А щоб на ньому вмерла,
Не знаючи сліпої покори
Тій силі тяжіння до чого-небудь,
Що нами керує без нас.
Велике таїнство і святість незмірима:
Тут воля вирвана із пут кохання».
Шела
Ти помиляєшся, Онане,
Моя душа до того не пристане.
Плодитись треба нам тому,
Що так велить людська і світова природа,
І Бог установив і освятив
Діло продовження людського роду.
І гріх великий тому,
Що сам бездітним умира.
Коли природа, ліси, вода, степи, повітря
Дають багатство плодів і трав,
Насіння всякого і птаства, і скотини, й риби
Для спожитку людей,
І сонце лле тепло, і тінь дає рослина,
І де не глянь — достаток усього:
їж, живи, плодись, —
То тільки кара Божа
Покутою упасти може,
Щоб рід твій припинився
І зникнув ти з лиця землі в грядущих поколіннях.
Нехай розмножуються люди, як пісок морський,
І землю заселять, немов буйнеє зілля.
Нам заповіт одвіку: плодитись, працювати
І наповняти землю.
І він святий для мене,
Бо йде з моїм бажанням вкупі.
Не я йому служу, а служить він мені
І стверджує мою упевненість і діло
Святим тавром.
Онан
А знаєш ти, що це тебе обманює природа,
Щоб ти ішов покірливо на поводі у неї,
Як овен на заклання?
Шела
Тепер я догадавсь.
В тобі бракує волі зректися насолоди.
Та ще до того ти боїшся,
Щоб не зачати дітей для брата Іра, —
Тому ти й солодієм став.
А потім захотів
Мене за спільника думок твоїх придбати.
Ніколи не буде цього!
А знаєш що? Для спроби
Візьми і відречись од своєї плоті,
І цілому дрим будь до смерти.
Тоді побачу я твою велику волю,
Як і огиду до плодіння,
І визнаю твої думки за правду.
Онан
Лукаві слова!
Ти спокушаєш брата
Живим умерти й мертвим жити —
Умерти й жити одночасно.
Ти ж любиш так життя тваринною любов'ю,
Тоді навіщо ж ти мені
Пораду таку даєш?
Не хочу благ життя відкинути від себе,
Відняти насолод не хочу я.
Не хочу відректись од цвіту свого тіла,
Щоб знищити солодку хвилю,
Коли палає кров і м'язи переливаються і ходять
Під кожею моєю отарами овець, що йдуть
по косогорах
Люблю, коли жар по тілі розливається,
А голова іде кругом, кругом,
Немов вируюча вода весняним ранком.
Від того відректись, убивши плоть свою,
і жити тільки духом,
Себе перемогти для злого і тяжкого,
Тоді як легкий шлях до світлого, солодкого, —
іди, бери, —
Ні, того не зроблю я, бо не хочу.
Ну, а коли б я зберігав свою незайманість
до смерти,
То далі що? До смерти доживу й помру.
То я і так помру, зате щасливий буду,
І вище задоволення прийде у душу,
Що не плодив дітей, онуків, правнуків,
нащадків міліонів,
Щоб потім мучились в борні за існування,
Страждали з покоління в покоління
І все-таки плодились далі, як комарі, жаби, вужі,
собаки й коні.
Не поведу на це я сотні міліонів
Живих істот в засліпленні своєму фатальному,
Незмінному і потім неминучому, як смерть.
О, дякую тобі, мій ясний світе,
Що я прозрів хоч зараз,
Що я піщинкою не став у вихорі плодіння,
А сам отруйним ядом укусив стихію,
Зате і вільним став, як океан!

Друкується за виданням:
Валер'ян Поліщук. «Вибухи сили. — Поезії».
Київ — Катеринослав, 1921.

Фото Вілгельма фон ГЛОДЕНА, 1900

ЕРОТИЗМ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПОЕЗІЇ

(Фрагмент дискусійної статті)

... Три роки по жовтневій революції остаточно з'ясували для багатьох значення й характер пролетарського руху. З другого боку, багато хто одійшов од нього, переконавшись в тому, що на самому революційному запалі можна базуватись лише в переходовий період, саме в його початку.

Лишаються, однак, і такі, що, не розуміючи до ладу справжнього характеру й ваги пролетарської революції, як і раніше, б'ють себе в груди та співають революційність як таку, змішують її досі з ніцшеанством і оздоблюють еротикою, пишуть цілі поеми, вславляють онанізм. Таким є цікавий як поет Валер'ян Поліщук, хоч він каже, що «революційний рух рициною проніс думки зогнившого намулу», але очевидно самої рицини для революції не досить...

Принаймні саме в поезії В. Поліщука силенна сила того самого «зогнившого намулу» буржуазного мистецтва. Досить тільки подивитись на численні еротичні його поезії, щоби відразу побачити, що він дивиться на жінку як на «знаряддя для насолоди і продукції».

Він не підозріває, що діло ходить про усунення такого становища жінки, де вона є «простим знаряддям продукції» («Комуністичний Маніфест»). Правда, що ці слова якраз мають на оці буржуа — але тим гірше для Поліщука — його революційности...

Але ще буйніше квітне еротика в поемі того ж Поліщука «Онан», яка має з себе уявляти протест людини «тогобічного» типу проти закону природи — інакше сказать, апофеозу — онанізму! Не казати про просто-таки дитинячу наївність основної думки, що онанізм є протестом свобідної волі проти сліпої природи (а не просто наслідком деяких соціальних протиріч буржуазного ладу — саме гетеризму для одного класу і примусового целібату для другого, — або в крайньому разі просто патологічним з'явищем), саме розроблення теми дає враження просто-таки ганебного змішування другого сортика ніцшеанства з революційністю.

Пролетаріат як клас несе з собою індивідуальний шлюб, що стоїть на любови (Енгельс: «Походження сім'ї, власності й держави») і з огидою відмете від себе спокусливі малюнки апологетів онанізму і хаотичного coitus'у.

Майк ЙОГАНСЕН

(Збірка «Жовтень», Харків, 1921)

ПРАКТИЧНА НАУКА

Ішли три баришні провулком, який тягнеться від кабака до лісу. Тут вони побачили мужика, що лежав у ярочку: він був дуже п'яний і заснув. У нього з ширінки виліз х… і висів на виду. Баришні, пригледівшись, запримітили це. Вони підійшли ближче і перепитують одна одну:

— Що це таке в мужика? Що це за таке?

А потім одна підійшла до нього, нахилилась, роздивилась краще та й каже:

— А знаєте, сестриці, що то таке?

— А що? — спитали її подруги.

— Та це лише шматок м'яса, — і штовхнула його ногою.

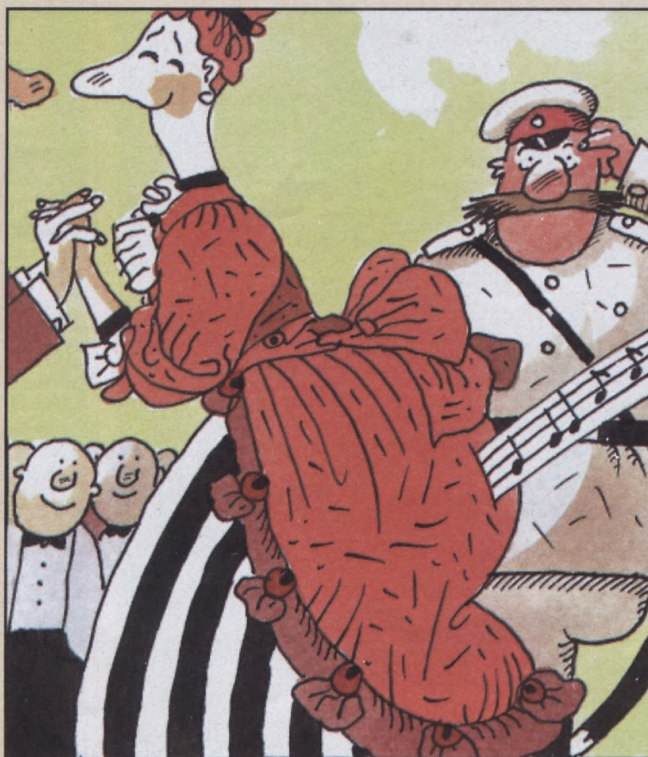
Х… від поштовху трохи оживився. Друга баришня не повірила ані подрузі, ані очам. Підійшла і помацала рукою. Х… ще більше потвердів, вона тоді приходить і каже:

— А ось і неправда, це зовсім не м'ясо, а хрящик!

Третя баришня подругам не повірила, пішла сама подивитися, а на цю пору х… уже встав, як кілок. Вона підійшла до нього, помацала, помацала і біжить до подруг.

— Що ж ви, сестрички, обманюєте мене? Зовсім це не м'ясо і не хрящик, а натуральна кістка!

Так вони й не зрозуміли, що ж то воно за штука, пішли до лісу і там вирішили, що їх погано в гімназії вчать, не пояснюють, як називаються всі частини тіла чоловічого.

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

ПАННА ЗІ СВИСТКОМ

Одна панночка часто страждала розладом шлунка, і був у неї пердьож такий, що вона хоч і не хотіла бздіти, та воно само вискакувало. Вона зверталась до лікарів, нічого не допомагало, і довелося їй пробкою затикати сраку.

Одного разу була вона на балу; після танців так захотіла срати, аж перетрусилася. Отож вона побігла до сортиру, а там сидів срав городовий. Почув він, що йде хтось із панів, та мерщій відтіля, забувши свого свистка. Баришня вскочила туди і тільки встигла витягнути пробку, як воно наперло й чвиркнуло, як з гуски. Ото вона випорожнилась і стала шукати пробку, та згарячу натрапила на свистка, що його забув городовий, і заткнула ним сраку.

Прийшла вона знов до зали, як ніде не бувала, і почала танцювати. Всі чують, що щось присвистує, а не розберуть де, і вирішили, що це в музиці.

Городовий спохопився, аж у нього нема свистка, а тоді згадав, де його забув, і побіг до нужника. Вскочив він туди, присвітив сірником, обдивився кругом — немає. Дивиться, лежить пробка, він узяв її і пішов на кухню розпитати, чи не брав хто його свистка. Лакеї і кухарі сказали йому, що не бачили. Він тоді пішов до танцювальної зали, став і слухає музику. Коли це чує: щось присвистує таким голосом, як його свисток. Городовий став прислухатися краще, і йому здалося, що свистить не з рота, а наче у когось під юбкою; він тоді згадав за пробку і вирішив, що це хтось має звичку або необхідність затикати сраку і помилково заткнув його свистком, а пробку залишив. Коли дослухався — так і є, свисток присвистує в однієї баришні під подолом. Вона танцює і бздить, а свисток од цього і посвистує. Городовий вбіг до зали, підняв баришні подола, висмикнув із сраки свистка та й каже:

— Ось де мій свисток, а я його шукаю!

Баришня спеклася, наче рак, і втекла з вечора. Осрамилась на цілий вік, а городовий нічого собі, пішов своєю дорогою.

ПРИСТИДЖЕНИЙ МЕДИК

У поїзді їхав батько з дочкою. Дочка була ще молода дівчина, років сімнадцяти. У тому ж вагоні їхав студент-медик, собою не дурний, молодий, чорнявий, одним словом, хлопець хоч куди, і сидів навпроти тієї баришні, що з батьком їхала.

Баришня частенько на нього поглядала і хотіла, від нічого робити, завести з ним розмову. А там — дивись — познайомляться, а там і закохається.

Довго вона не знаходила приводу, щоб його зачепити, а потім придумала таку штуку: бачить, що він навчається медицині, і вдала із себе хвору, зав'язала платком зуби і взялася за щоки. Студент цю штуку помітив і вирішив мовчати; бачить, що вона прикидається, і думає собі: «Подивимось, що далі буде!»

Баришня носилась, носилась зі своїми зубами, як кіт з оселедцем, ніхто і не глянув на неї. Вона тоді дивиться, що його це не турбує, і почала сама:

— Простіте, месьє, ви, я бачу, медик, порадьте, будь ласка, що мені з зубами робити, просто замучили.

— До ваших послуг, але, на жаль, в мене при собі немає ніяких лікувальних засобів. — І тут же посміявся з неї: — Але я можу порадити вам один симпатичний засіб.

— Який? — спитала баришня.

— Це дуже просто, дозвольте, я вас поцілую в щічки, і все минеться.

— Ні, це неможливо, я цьому не вірю.

А батько її був не промах, бачить, що з його дочки глузують, і каже:

— Ні, молодий чоловіче, вона ще молода, цьому засобові не повірить. А я завжди такі симпатичні штуки за найкращі засоби вважав.

— А з вами що?

— Та в мене сильний геморой, то будьте ласкаві, полікуйте мене своїми симпатичними засобами, поцілуйте мене в жопу, — то, може, скоро пройде.

Студент, не вимовивши ні слова, перейшов в інший вагон.

Малюнок Олександра МІХНУШЕВА

Гендрік ван дер БОРХТ (1583—1660). Натюрморт із зібранням старожитностей

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Теда БАРА у ролі Клеопатри

БАРА ТЕДА
(1890—1955)

Американська актриса, справжнє ім'я та прізвище — Теодосія Гудмен. Створений нею у 1914 році в кінофільмі «Був собі дурень» образ «фатальної жінки» поклав початок акторському амплуа жінки-«вамп». Знялась у численних псевдоісторичних бойовиках і салонних мелодрамах: «Кармен» (1915), «Камелія» (1917), «Клеопатра» (1917), «Мадам Дюбаррі» (1917), «Коли жінки грішать» (1918), «Саломея» (1918) та інших. Зніматися перестала наприкінці 20-х років.

Одна з перших у світовому кіно продемонструвала напівоголене тіло.

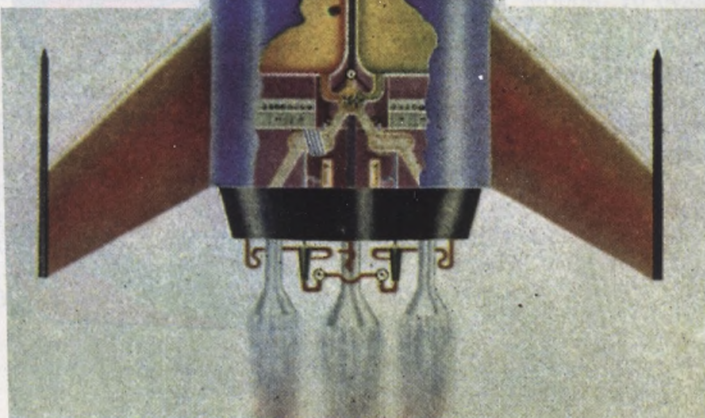
БАРУЧЧІ
(1837?—1870 або 1871)

Одна з найзнаменитіших паризьких куртизанок XIX століття. Дуже молодою вона приїхала з Рима шукати в столиці тогочасної Європи щастя і багатства. Завдяки чорним очам, розкішному чорному волоссю, золотавій шкірі, королівській поставі голови і млосному вигляду юна італійка дуже швидко посіла гідне, на думку багатьох сучасників, перше місце у «галантному світі». Подейкували, що вона жодного разу не відмовила знатному кавалерові. Всі принци того часу, всі представники паризької знаті пройшли через її спальню, причому, перестаючи бути її коханцями, вони залишалися друзями. Це приносило їй і багатство, і популярність. Яскравим свідченням тріумфального успіху Баруччі був її розкішний дім. Білі мармурові сходи з оббитими оксамитом бильцями полонили уяву візитерів. Двері відчиняв лакей у ліврeї, котрий проводжав гостей до просторого салону. Там на високій підставці стояла срібна позолочена чаша з вигравіюваною літерою N та імператорською короною — свідчення про ночі кохання з вінценосним залицяльником. Її безпосередність інколи вражала. Баруччі могла у присутності вельможних прихильників вигукнути з непідробним італійським акцентом: «Я — Венера Мілоська! Я — найперша п...а Парижа!»

Ла БАРУЧЧІ. Фото невідомого автора

Коли її запросили на побачення з принцем Уельським і порекомендували бути точною й поводитися пристойно, Баруччі, по-перше, з'явилася з сорокап'ятихвилинним запізненням, а по-друге, в ту хвилину, коли її представляли майбутньому Едуардові VII як «найнеточнішу жінку Парижа», куртизанка зненацька скинула на підлогу напівпрозору сукню. А у відповідь на обурення придворних промовила: «Я показала його високості найкраще, що в мені є!» Посівши неабияке місце в паризькому світі, Баруччі багато в чому залишилася простою італійкою. Вона не вимагала грошей у людей, які їй подобалися. Допомагала родині і жертвувала на церкву.

Померла Ла Баруччі від сухот, майже за три роки передрікши власну смерть.

Альфред БЕЛАХ. Фалічна ракета

БІСЕКСУАЛЬНІСТЬ

— статевий потяг до сексуальних контактів з представниками обох статей.

Антоніо БАЛЕСТРА (1666—1740). Юпітер і Антіопа

Батоні Помпео (1708—1787)

Живописець, якого вважають одним із головних представників італійського класицизму. Народився у м. Луцці, 1728 року вперше приїхав до Рима, де уважно вивчав пам'ятки античного мистецтва. Тоді ж він захопився Рафаелем. З 1760 року Батоні остаточно поселився в Римі. Він створив багато робіт на історичні та релігійні теми, портретів сучасників. Найвідоміші з них — «Магдалина, що кається» та «Геркулес на роздоріжжі».

Помпео БАТОНІ. Геркулес на роздоріжжі

Бельфоре Франсуа (1530—1583)

Франсуа де Бельфоре — французький письменник доби Відродження, учень і послідовник Маргарити Наваррської. Починав як історик і навіть був призначений офіційним історіографом Франції; одначе в редагованих ним «Анналах» французької історії виявилося стільки помилок та перекручень, що король негайно позбавив Бельфоре цього почесного звання. Що ж до історії літератури, то в неї невдатний історіограф увійшов як автор багатьох компілятивних перекладів-переказів, зокрема «Трагічних історій, узятих із італійських творів Банделло» (1580), де помітне місце посідає еротична тема. Фрагмент однієї з цих історій і пропонується.

КРИВАВА СПОКУТА

Через три дні, пізньої надвечірньої години, проходячи безлюдним монастирським коридором, Джилioло побачив щось таке, що змусило його враз прикипіти до місця. Біля стіни, на яку крізь заґратоване вікно падав останній багряний промінь сонця, стояла, скромно втупивши очі долі, юна Б'янка, вбрана як послушниця. Приголомшений чернець почав її розпитувати, і вона, не підводячи очей, тремтливим голосом пояснила йому, що до монастиря її привезла сьогодні мати й віддала під опіку ігумені, отож відтепер вона монастирська послушниця, цілковито покірна волі матері-наставниці та отця Джилioло. Ченцеве обличчя розпливлось у широкій усмішці, а в примружених очах зблиснув хтивий вогник. Він жестом звелів юній послушниці йти за ним. І що ближче вони підходили до його келії, то сильніше збудження ним оволодівало, а коли він впустив туди дівчину, ввійшов слідом і замкнув за собою двері, то вже ладен був наче звір накинутися на Б'янку, роздерти на ній одяг, вергнути юне тіло на ліжко й досхочу впитися його чистою, невинною красою. Джилioло звелів їй роздягтися, та, побачивши, що дівчина не в змозі й рукою поворухнути, сам нетерпляче зняв з неї послушницьке вбрання. Б'янка не озвалась і згуком. Невимовно прекрасна у своїй юній дівочій наготі, вона мовчки лягла на ліжко й сором'язливо скулилася, підібгавши під себе ноги.

Джилioло квапливо роздягся, весело поплескав себе по гладкому животі й почухав між ногами, поїдаючи дівчину хтивими очима. Ця ніжна золотокоса квітка, про яку він раніше не міг і мріяти, нарешті належала йому! Він умостився поряд, притяг до себе цю тріпотливу білу пташину і обхопив її зграбне тіло своїми грубими ножиськами; його волохаті руки просунулися в Б'янки під пахвами й стисли в долонях її ще не розвинені груденята, а гріховний паросток, торкнувшись ніжної плоті, почав стрімко здійматись. Чернець збуджено засапав, приплющив очі й ще сильніше стиснув тендітне тіло нещасної дівчини. Розпалений її поступливістю, він обсипав жадібними цілунками її плечі, шию та потилицю, а тоді злегка підняв її, перевернув і поклав навзнаки. Сопучи, як кнур, він навалився на Б'янку всією своєю тушею, нетерпляче розсунув їй ноги і, сласно застогнавши, загнав проміж них настовбурчений спис. Аж завмерши від захвату, він відчув болісне здригання ніжного тіла, що втратило дівочість, і руки його ще дужче стиснули покірливу плоть, а напружений спис заходив у Б'янчиному лоні, пробиваючись усе глибше й вивергаючи з горла нечестивця уривчастий стогін пристрасті.

Переклад з французької

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Невідомий французький художник XVIII ст. Жертвопринесення богові Пріапу

БІНЕНБАХ

— невеличке гірське село на кордоні німецьких земель Баварія і Гессен. Воно знамените тим, що його жителі до кінця XX століття зберегли феодальний звичай, згідно з яким усі місцеві чоловіки поступаються правом першої шлюбної ночі на користь потомственого графа фон Кеттенгольца, чийому роду споконвіку належало це село. Дарма що граф мешкає аж у Кельні, що Німеччина вважається однією з найдемократичніших країн, що про цей звичай давно забули і в Англії, і у Франції, і в Скандинавії, сюзерени яких теж забирали свого часу невинність у наречених власних підданців. Жителі Біненбаха свято дотримуються давньої традиції, виганяючи з села поодиноких нахаб, які намагаються піти супроти неї.

БІОН БОРИСФЕНІТ

(III ст. до н.е.)

Походив із грецької колонії Борисфеніта, що лежала десь над долішнім Дніпром, і вславився головно своїми «діатрибами» (декламаціями).

Іван Франко

ШКОЛА ЕРОСА

Ось недавно вранці-рано
Появилася у мене
Сама можная Кіпріда
І прекрасною рукою
Привела за руку хлопця,
Ероса-недолітка.
Хлопчик зиркав, знай, на землю,
А богиня так сказала:
«Ось візьми, пастуше чесний,
Сього хлопчика в науку
І навчи його співати,
Щоб мій Ерос був співак».
Так сказала й відлетіла.
Що я знав з пісень пастуших,
Став я, дурень, його вчити,
Наче сам бажав він того.
Й не спитав його самого:
«Хочеш бути співаком?»
От йому я й викладаю:
«Видумала шаламаю
Сама владниця Афіна,
Пан зробив козячу дуду,
Гермес винайшов кіфару,
А гітару Аполлон».
Все те я йому торочу,
А він слуха від «нехочу»,
Далі як почне співати
Ніжно, пристрасно, пестливо,
То навчив мене, на диво,
Того, чого я не знав.
Того, що богів втішає
І людей розвеселяє,
І діл матері своєї,
Тайників природи всеї
Й своїх штук одну частину
Проспівавши, відлетів...

Переклад Івана Франка

БОДІБІЛДІНГ

(культуризм)

— вдосконалення («будівництво») тіла за допомогою спеціально розробленої системи фізичних вправ. У народі його ще називають накачуванням м'язів. На думку більшості, шкода, що захоплення бодібілдінгом передалося і жінкам.

Чемпіонка Англії з БОДІБІЛДІНГУ Лохані Рокі

Бранднер Гері

Один з найвідоміших сучасних американських письменників, автор понад 30 романів. Живе і творить у Каліфорнії. У жанрах еротики працює епізодично, але дуже цікаво. В «Енциклопедії» представлено фрагмент оповідання «Тітонька Едіт», яке буде повністю надруковане в одному з номерів «Леля-ревю».

ТІТОНЬКА ЕДІТ

Тітонька Едіт повернулась і вийшла в коридор, що вів у глиб будинку. Скіп ішов за нею, не відриваючи жагучого погляду від пишних сідниць, що плавно перекочувалися під шовком сукні.

У спальні Скіпа вразили багатоколірні спіралі, що звисали зі стелі й неначе притягували його до себе. За широким, засланим яскраво-червоним покривалом ліжком він побачив невисокий круглий столик, а на ньому таку саму фігурку, як і на камінній полиці, тільки якусь тьмяну, безживну.

— Ну, як вона вам? — спитала тітонька Едіт, і її тверді соски ткнулись йому в груди.

Отут Скіп і втратив останні рештки самовладання. Він обхопив жінку руками й почав гладити її оголену спину; відтак притиснув до себе, уп'явся їй у рот, відчуваючи, як розтуляються її повні губи і теплий язик, немов жива істота, обволікує його власного язика. Його пальці знайшли застібку-змійку, шарпнули її донизу, і довга вечірня сукня з шурхотом упала на підлогу. Висока струнка жінка трохи відступила, даючи йому помилуватися красою її тіла. Неслухняними пальцями Скіп узявся розстібати штани.

— Облиш, я сама... Лягай на ліжко і розпружся.

Вона повернула Скіпа й підштовхнула до ліжка. Не відводячи очей від осяйного, золотавого тіла жінки, він ліг горілиць. Вона швидко і вправно роздягла його. А тоді, поклавши руку на його голий живіт, поглянула Скіпові просто в очі.

— Я маю спитати тебе, Скіпе... А як же буде з Одрі?

Скіп не одразу збагнув, про що вона говорить.

— Одрі — дитина, — хрипко мовив він нарешті, увесь тремтячи від жаги. — Ти і я... ми інші... ми дорослі люди... Ми потрібні одне одному.

— Тебе не турбує, що цим ми завдамо їй болю?

Скіп думав не довго. Нічого й нікого він зараз так не бажав, як цієї жінки.

— Їй ні до чого про це знати. Я однаково одружуся з нею. І ти житимеш з нами. Ми зможемо тішитися одне одним так, що Одрі нічого й не запідозрить. А з її грішми ми матимемо все, що захочемо.

Тітонька Едіт зітхнула.

— Оце я й хотіла від тебе почути. — Вона похилила голову, і мідяні хвилі волосся покотилися Скіпові на груди та живіт. Його пальці вчепились у червоне покривало, він увіходив у новий світ, світ неймовірної, фантастичної насолоди...

Раптом губи жінки розімкнулись, і вона зісковзнула з ліжка на пухкий оранжевий килим, що вкривав підлогу. Лягла на спину й простягла руки до Скіпа.

— Іди до мене, мій любий...

Тремтячи від збудження, Скіп зсунувся на гаряче й пругке жіноче тіло. Однією рукою жінка вміло скеровувала його, другою погладжувала по спині. Скіп з головою поринув у жагучий, сласний вир. Усе глибше та глибше...

Аж ось, з останньою, незнано сильною та солодкою судомою оргазму він відчув, як усього його неначе вивернуло навиворіт і в ту ж мить у нього не стало тіла. А потім запала темрява...

Переклад з англійської

Аусекліс БАУШКЕНІЄКС. «Білі плями»

Баушкенієкс

Аусекліс (Нар. 1910 р.)

Відомий латвійський художник. 1942 року закінчив національну художню Академію. Для його творчості характерне філософське осмислення теми. Іронічний погляд на життя надавав оптимістичного звучання навіть найдраматичнішим сюжетам. Полотно «Білі плями» не можна віднести до зразків еротичної культури, проте в ньому відбивається ставлення тоталітарної держави до людського в людині.

Бордоне Паріс

(1500—1571)

Італійський живописець венеційської школи, учень Тіціана. Його роботам притаманна пишна декоративність і багатство барв. Багатофігурні композиції Бордоне зберігаються у Ватиканській пінакотеці («Святий Георгій») та Венеційській Академії («Вручення персня дожеві»), а численні портрети сучасників — у галереях Відня, Генуї, Мюнхена, Санкт-Петербурга, Флоренції.

Паріс БОРДОНЕ. Алегорія. 1550

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Блондинка

Найчастіше секс-символами чи секс-бомбами стають жінки саме із світлим волоссям. Саме до них чоловіки відчувають підсвідомий сексуальний потяг. Можливо, тому, що образ блондинки ближче до образу ангела. До чистої і беззахисної натури, яка потребує захисту і покровительства. Адже чоловікам більше подобається бути захисником, аніж лежати під жіночим підбором.

Бруні Федір (1801—1875)

Федір Антонович Бруні належить до числа найвідоміших російських художників першої половини XIX століття. Він був першокласним графіком, живописцем, автором монументальних розписів та знаменитих історичних полотен, серед яких найвідомішими є «Смерть Камілли, сестри Горація», «Мідний змій». Довгі роки очолював імператорську Академію мистецтв. Він чи не єдиний малював О.С. Пушкіна у труні на другий день після смерті поета — 30 січня 1837 року. Бруні творив за доби пізнього класицизму і романтизму, коли реалістичний напрямок лише формувався. Тому еротичні мотиви у його творчості реалізувалися здебільшого через міфологічні та релігійні сюжети — звідси й стриманість, навіть цнотливість у зображенні оголеного тіла.

Батерфляй

— по-англійському «метелик». А ще так на берегах туманного Альбіону називають легковажних жінок, які нагадують метеликів своєю красою і непостійністю.

Бастард

— так в Англії називали позашлюбну дитину, плід таємного кохання.

Федір БРУНІ. Смерть Камілли, сестри Горація. Фрагмент

Бронзіно Анджело (1503—1572)

Італійський живописець флорентійської школи. Починав з наслідування Мікеланджело. Найплідніші роки творчості пройшли при дворі тосканського герцога Козімо Медічі.

Бронзіно — один з найвідоміших майстрів портрета. Він створив цілу галерею образів вельмож, які відзначаються холодністю, самовпевненістю, почуттям кастової переваги над іншими. Проте не меншої поваги заслуговують картини, створені на релігійні та міфологічні теми, в яких немало уваги приділяється оспівуванню оголеного людського тіла. «Венера і Купідон», алегорія «Кохання і Час» та деякі інші твори італійського маньєриста гідні того, щоб увійти до найдобірніших еротичних антологій світового малярства.

Бідермайєр

— напрямок у німецькому мистецтві середини XIX століття, прибічники якого, на противагу романтизмові, оспівували приватне життя людей, сімейний побут.

ЧОТИРИ ЗІЗНАННЯ КОСТЯ ГНАТЕНКА,
телеведучого ток-шоу «Бар «Чорний кіт — XXI століття»

1. Про перший поцілунок

Я навчився любові з першого поцілунку. Точнісінько так само, як у знаменитому вірші Пабло Неруди. Перший поцілунок... він був майже несвідомим. І, здається, мої очі заплющені були. І лише згодом від доторку вуст уперше моє тіло пронизав струм.

2. Про перше кохання

Це було досить давно. Я сам зруйнував це кохання. Десь у класі сьомому разом зі мною вчилася чарівна юнка Оля з волошковими очима. Мені вона дуже подобалась. І я, як отой Остап Бендер, почав говорити їй якийсь заплутаний комплімент. І тут я вискочив, як голий з маку. Бо сказав, що очі в неї кольору блакитного неба, такі... ну, як оце... — і зненацька для самого себе тицьнув правицею у парту. Оля витріщилася на мене, подивилась на синю дошку, в її очах заблищали сльози, і вона побігла геть від мене. І я пропав, як Сірко на базарі.

3. Про найщасливішу мить (день, місяць, рік)

Так дивно людина влаштована, що їй властиво пам'ятати сумні моменти. А щастя... воно сприймається як належне, те, що ти заслужив. Тому тепер я дивлюсь на нього по-філософськи. І кожен прожитий день сприймаю як маленьке щастя.

4. Кохання — це божевілля, конвульсії тіл, коли горять очі, палають вуста, на багато градусів підвищується температура, а серцебиття сягає ста двадцяти ударів за хвилину... І ти задихаєшся.

Це хвороба, це пристрасть.

Узагалі мені не подобається, коли кажуть, що кохання має бути тернистим, а люди доконче повинні пройти через страждання.

ПІСЛЯМОВА.

Слідом за сольною програмою «Я не монстр» Кость Гнатенко підготував до друку збірку поезій «Квіти гріха». Окрім того, він, нарешті, збирається одружитись із симпатичною дівчиною Оленою, яка працює у сфері бізнесу.

Записала Лідія ДЕМ'ЯНЕНКО
Фото Олександра САЛМИГІНА

АЛЬТАНКА

ЖІНКА — ЦЕ ЛИШЕ ЖІНКА

ТАК ВВАЖАЮТЬ ДЕЯКІ ЧОЛОВІКИ,З КОТРИМИ МИ ЗУСТРІЛИСЯ В СЕКС-ШОПІ, ЩО НЕПОДАЛІК ВІД ЗАЛІЗНИЧНОГО ВОКЗАЛУ. НАСПРАВДІ Ж ЦЕЙ ЗАКЛАД МАЄ НАЗВУ «САЛОН ЕРОТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ «ЕРОС».

Щоправда, наші чоловіки (і не лише вони) ідуть туди не за сигаретами, а за товарами різного ступеня еротичності. В цьому вони солідарні з давньогрецькими мужами, котрі перед далекими мандрами залюбки купували у мілетських торгашів олісбоси (штучні члени). Саме їх вони і залишали замість себе для своїх горопашних подруг, щоб ті не сумували.

Подібні прилади використовувались не лише для самовдоволення, а й у лесбійському коханні.

Мастурбацію толерантні греки не вважали гріхом, а скоріш рятівною віддушиною, і в літературі, особливо античній комедії, є багато згадок про неї.

За тих давніх часів у Греції штучні члени виготовляли із шкіри, напханої повстю. Тому жіночки перед застосуванням гарненько змащували їх оливковою олією... і вмикали своє уявлення.

Відтоді світ змінився, сексуальні товари теж. Вони стали різноманітнішими, якіснішими та багатофункціональнішими. Згідно із статистикою, у 8 з 10 сімей в таких країнах, як Німеччина, Франція, Данія, Швеція, є різні еротичні пристосування, найчастіше — вібратори. Якщо чоловік прийшов з роботи втомлений або просто «не в тому стані», його дружина бере до рук вібратор і на очах у свого благовірного доводить себе до оргазму. Це сприймається як нормальне явище. Згідно з тією ж таки статистикою, половина сімей у домашній відеотеці має хоча б декілька копій порнофільмів.

У нашому ж «Еросі» панує дух елітарного медико-просвітницького салону. Хоча публіка в ньому переважно чоловіча. І, я вважаю, це не тому, що наші жіночки менш сексуально заклопотані — тут відіграє роль менталітет нашого жіноцтва: вони соромливіші у порівнянні з сексуально-розкріпаченими європейками чи американками.

Взагалі наш вітчизняний sex-shop виглядає дещо пуританським проти скандинавських закладів такого типу. Але й він має можливість запропонувати дещо своїм клієнтам. Приміром, майже двадцять найменувань штучних фалосів на всі вподобання та смаки. Один з них має банановий присмак (так принаймні написано на товарній етикетці цього електропеніса). В інших — незвичний вигляд: як-от у того, що височить, немов обеліск, у чорних окулярах посеред салону.

— Це — рекламний екземпляр, — пояснює продавець-консультант.

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ЯКИЙ ВИ ПАРТНЕР?

Замислитися над цим не зайве і новачкам у коханні, й людям з досвідом. А щоб прийти до якогось більш-менш обгрунтованого висновку, скористайтеся нашим тестом. Дайте відверті відповіді на поставлені запитання («так» чи «ні»), а потім звірте свої показники з показниками «ідеального коханця».

1. Вам добре відомі ерогенні зони партнерки?
2. Ви старалетеся приділити якомога більше часу любовним пестощам?
3. До вас приходить почуття невпевненості під час інтимної близькості?
4. Ви дбаєте про свіжість подиху перед зляганням?
5. Коли у партнерки щось не виходить, ви завжди делікатні й тактовні?
6. Ви прагнете перед зляганням сексуально збудити партнерку?
7. Ви вважаєте, що кохатися слід лише тоді, коли обоє партнери сексуально збуджені й прагнуть близькості?
8. Перед зляганням ви приймаєте душ?
9. Одразу після статевого акту ви продовжуєте пестити кохану?
10. Ви дбаєте про те, щоб вона дістала якомога більше задоволення?
11. У ліжку ви ніжні з партнеркою?
12. Ви дбаєте про те, щоб вона не почувалася невпевненою?
13. Ви прагнете подовжити час статевого акту до тієї миті, коли сексуальне збудження в обох сягне межі?
14. Ви прагнете різноманітнити інтимні стосунки з коханою?
15. Під час злягання ви розмовляєте на сторонні теми?
16. Чи досить для шлюбу цілковитої сексуальної сумісності?
17. Ви повністю довіряєте партнерці?
18. Вас турбує те, що у неї раніше були інші коханці?
19. Якщо партнерка запропонує зайнятися сексом, а вам цієї миті не хочеться, ви постараєтеся задовольнити її?
20. Якщо вам щось не подобається у коханій чи її діях під час близькості, ви говорите їй про це?

Відповіді: 1—2 — так, 3 — ні, 4—14 — так, 15—16 — ні, 17 — так, 18 — ні, 19 — так, 20 — ні. Якщо ви відповіли так само — вітаємо: ви ідеальний партнер. У іншому разі відніміть по одному балу за кожну невідповідність й самі оцініть себе за двадцятибальною шкалою. І зробіть практичні висновки.

А на вітрині я побачив взагалі якийсь незвичайний біопристрій у вигляді двох спарених пенісів.

— Це для любителів дабл-сексу, — знову пояснили мені.

Ще там є чималенькі фалоси у вигляді кукурудзяного качана та крокодилячої шиї. І ті, й ті, як я дізнався, мають неабиякий попит у деяких дам з підвищеним сексуальним апетитом.

Продавець продемонстрував нам штучний пеніс стандартних розмірів, з віброефектом: він приємно дзижчав, неначе бджола. Є різні модифікації: і з круговим посуванням, й із зворотно-поступальним рухом, і на батарейках, і такі, що живляться від електромережі.

— А взагалі торгівля йде мляво, — каже продавець цього закладу еротичної культури (...та відпочинку?). — Більшість відвідувачів забігає сюди загалом для розваги або ж купити кондом. До речі, — продовжує він, — кондомів у нас також є декілька найменувань: і з флюоресцентним підсвічуванням, і з кульками, і з вусиками, і з іншими «примочками».

Розмовляю з клієнтами цього медико-комерційного закладу. Публіка переважно чоловіча.

«Стас, 37 років. Відрекомендувався як «групенсексфюрер» Груповушкою він займається для зняття стресу і духовної «відв'язки» в компанії шістьох дівуль, котрим він вирішив придбати «сексуальну білизну». Життя у «фюрера» було складне. У зоні, де він відбував покарання, йому зробили «кукурудзу», тобто вмонтували в пеніс сталеві кульки, щоб він потовщав. Тепер його «сталевий орган кохання» потребує спеціального крему, котрий зробив би цей фалос жорсткішим і дієздатнішим.

Андрій, 23 роки. Менеджер однієї бізнесової харківської фірми. Прибіг у секс-шоп просто з поїзда. Дуже квапився до своєї київської коханки, котру бажав чимось здивувати. Тому придбав собі за 3,5 гривні презерватив, що світиться червоним у темряві.

Сашко, 27 років. Займається дрібним бізнесом. Такий собі Ромео, тільки навпаки. По самі вуха закоханий у зрілу даму, що видає йому «аванси», але не погоджується на «глибокий інтим», хоча, за словами цього горопахи, в неї стільки коханців, як волосся на його кучерявій голові. Так ось, цей Сашко з розпачу вирішив придбати таблетки «миттєвої дії» за 48 гривень, щоб підсипати їх у чай своєї Джульєтти та збудити у ній пристрасть до себе. Як тут не згадати про славнозвісного маркіза де Сада, що також любив пригощати своїх дам льодяничками, які він сам готував із шпанських мушок. Якось він пригостив ними паризьких повій і влаштував з ними дику оргію, після якої бідолашні дівки самі поплигали з вікон.

Сергій, 26 років. Прийшов у секс-шоп на прохання своєї приятельки, аби придбати для неї «павучок» для аутоеротичної практики. Собі Сергій прикупив біостимулятор «Ерос» на батарейках за 24 гривні. Сексом він займається з 12 років, а тепер трохи притомився, але не здається.

Олексій Іванович, 42 роки. Вважає себе зразковим чоловіком. Його дружина, за його словами, теж без будь-яких комплексів. Придбав для себе гумовий пристрій, що всього за 15 гривень подовжує пеніс аж на 7 см.

Алік, 27-річний комп'ютерник. Розлучений. Раніше був добрим, турботливим чоловіком. Готував дружині бутерброди й мив посуд. Тепер упевнений, що «більше баб у себе не терпітиме». Придбав гумову подружку на ймення «Brigitte».

Усі ці люди, мабуть, потребують не якогось особливого, екзотичного кохання. Ймовірніше, їм просто бракує людської уваги та звичайної жіночої ласки.

Говорить Анатолій Михайлович Волковський, лікар-сексопатолог:

— Зараз у моді нахабні круті бізнесмени та міцні культуристи. А хто не вписується у ці вимоги — люди з досить м'яким характером, — залишаються самотніми.

Вони і є основними клієнтами секс-шопів.

Агафон ДІДЕНКО,
журналіст

Фото Євгена КОМА